

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Lord Raffles

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

TWEE DOODSVIJANDEN

15 cent.

Er heerschte een ondragelijke hitte in den steenen oven.

No. 1355.

NIEUWE SERIE

TWEE DOODSVIJANDEN

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN ZONDERLING AANBOD.

Baxter, de hoofd-inspecteur van Scotland Yard, zat in zijn werkvertrek van het beroemde hoofdkwartier der Londensche politie.

Het was zeer warm en de waardige man had zijn uniformjas uitgetrokken en zat in zijn hemdsmouwen voor zijn schrijftafel.

Zijn kaal hoofd glom in het zonlicht, dat door een der geopende ramen naar binnen stroomde.

Van tijd tot tijd veegde hij met een grooten zakdoek zijn dik, opgezet gelaat af.

Het was niet zeer duidelijk te zien, waarmede hij bezig was, daar zijn tafel overladen was met een groot aantal papieren en getypte stukken, benevens een stapel dagbladen.

Nu en dan nam hij een dezer bladen op, leunde met een zwaren zucht achterover in zijn stoel en verzonk in de lezing van het dagblad, dat hij had opgenomen.

De heer Phileas Baxter was niet de eenige, die in het vertrek aanwezig was. In een hoek, dicht bij de deur die op de gang uitkwam, stond een kleine schrijftafel, waarvoor een man van omstreeks vijftigjarigen leeftijd, met een spits, mager gelaat gezeten was, die ijverig groote vellen papier vol schreef.

Deze man was Marholm, de secretaris en rechterhand van Baxter.

Er heerschte een diepe stilte in het vertrek, die alleen werd verbroken door het krassen van de pen van den secretaris.

Nu en dan hief Baxter het hoofd op en keek in de richting van zijn zwoegenden onder-

geschikte met een uitdrukking op zijn gelaat die het midden hield tusschen leedvermaak en medelijden.

Eindelijk verbrak de groote man het stilzwijgen.

— Lukt het nog al met het werk, Marholm? vroeg hij, terwijl hij een versche sigaar uit het geopende kistje nam, dat onder het bereik van zijn hand stond.

Marholm legde zijn pen neer, schoof zijn grooten hoornen bril op zijn hoog, beenig voorhoofd en keek zijn superieur met zijn scherpe muizenooogjes eenigszins spottend aan.

— Mijn werk vlot goed, mijnheer Baxter — en ik hoop dat ik van het uwe hetzelfde kan zeggen.

Baxter bromde iets voor zich heen.

— Ik lees de kranten! mompelde hij toen. Meen je soms, dat dit niet inspannend is?

— Maar waarom neemt u dan niet iemand in dienst, die u dat uit handen neemt? vroeg Marholm.

Baxter keek zijn ondergeschikte argwanend aan.

Het was een onaangename zaak, maar de hoofdinspecteur van Scotland Yard wist nooit hoe hij het met zijn secretaris had.

Het was moeilijk na te gaan, of de man in ernst sprak, dan wel zijn meester eenvoudig voor den gek hield.

De hoofd-inspecteur besloot echter maar liever te doen alsof hij de opmerking van zijn secretaris in vollen ernst opnam.

— Ik zal er eens over denken! mompelde hij. Het vermoeit mij ten zeerste — en het is toch reeds zoo warm!

Weer was het even stil en toen vervolgde Baxter:

— Aan het hoeveelste vel ben je nu wel bezig, Marholm?

De secretaris wierp een vluchtigen blik op het papier, dat voor hem lag.

— Bladzijde 93! antwoordde hij toen kortaf.

— Goede hemel, welk een berg papier! riep de hoofd-inspecteur verschrikt uit.

— Dat zou nog het ergste niet zijn, hernam de secretaris, als wij met dat schrijven John Raffles maar in handen konden krijgen!

Met een vloek wierp Baxter het blad, dat hij juist weer had opgenomen, op het tafelblad en stond woedend op.

— Noem dien naam niet! riep hij nijdig uit.

— Hoe wilt gij dan, dat ik hem zal noemen, mijnheer? vroeg Marholm naïef. Het is toch zijn naam.

— Dat is niet zoo zeker! antwoordde Baxter, nog steeds even woedend. En al ware het wel zoo — ik verkies dien naam op het oogeblik niet te hooren! De kerel heeft een paar dagen geleden weer een streek uitgehaald, waarvan ons de haren ten berge zijn grezen.

— Het was een prachuige onderneming! merkte Marholm op, en er klonk bewondering in zijn stem.

Baxter, die met korte stappen het vertrek op en neer was gaan loopen, stond plotseling stil en keek zijn secretaris met groote oogen aan.

— Ik geloof waarachtig, dat je hem nog bewondert! riep hij verontwaardigd uit.

— Mijnheer Baxter, begon Marholm, als men, zooals John Raffles, of hoe hij dan anders mag heeten, de beste politie ter wereld jarenlang om den tuin kan leiden, dan kan ik niet inzien, waarom men zulk een man zijn bewondering zou onthouden!

— Maar hij is een schelm, een schavuit — een inbreker! schreeuwde Baxter wanhopig.

— Dat moet ik toegeven, mijnheer Baxter! hernam Marholm kalm. Maar in ieder geval is hij een schrandere inbreker, en niet alleen schrandere, maar ook stoutmoedig, dapper en zelfs edelmoedig!

— Edelmoedig? Het mocht wat! riep Baxter op schamperen toon. Men kan gemakkelijk een paar pond weggeven, als men er duizend steelt!

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Baxter, vervolgde Marholm onverstoorbaar, maar nu geloof ik toch, dat gij John Raffles te kort doet! Gij zult u nog wel herinneren, dat hij eenige maanden geleden bij den bankier Goldstein ongeveer dertigduizend pond sterling uit een brandkast heeft gehaald. Die Goldstein is een

doortrapte bandiet, tusschen ons gezegd en gezwezen, maar dat laat ik daar! Maar in ieder geval heeft Raffles den volgenden dag een bedrag van tienduizend pond sterling gezonden aan een der gemeentelijke ziekenhuizen.

— En dat ziekenhuis heeft zich gehaast het geld onmiddellijk weer aan den bankier ter hand te stellen! riep Baxter op triomfantelijken toon.

— Hetgeen ik zeer dom vind! ging Marholm voort. Ten eerste wist dat ziekenhuis volstrekt niet, of juist die tienduizend pond sterling wel afkomstig waren van de inbraak bij Goldstein, en ten tweede vind ik het volstrekt niet noodig, dien schurkachtigen bandiet weer in het bezit te stellen van een deel van het geld, dat hij op zulk een afkeurenswaardige manier heeft verkregen.

Baxter had hoofdschuddend toegeluisterd.

— Je beginselen bevallen mij geenszins, Marholm! zeide hij toen op strengen toon. Het doet er volstrekt niet toe, hoe men zijn geld verwerft — ik wil natuurlijk zeggen, zoo vervolgde hij haastig, toen hij zag tot welke noodlottige consequenties deze opmerking zou leiden, ik wil natuurlijk zeggen, dat, als men zijn geld eenmaal heeft, niemand anders het recht bezit, om het ons weer afhandig te maken. Maar wij dwalen van ons onderwerp af! De laatste brutaliteit van dien vervloekten Raffles doet de deur dicht! Het is mij nog steeds een raadsel, hoe de man in het huis is gekomen, en vooral hoe hij het weer verlaten heeft, zonder te worden opgemerkt!

— Dat zal hij wel in een van zijn talloze verkleedingen hebben gedaan, mijnheer Baxter! meende Marholm.

— En de hond, Marholm? Weet je wel, dat de hond kalm met hem is meegegaan?

— Wel, hij zal met het beest bevriend zijn geweest! gaf Marholm te kennen.

— Ja juist, dat is het! Ik vraag mij af, hoe dat mogelijk is. Die man moet een duivelskunstenaar zijn.

— Dat schijnt wel, mijnheer Baxter, want ondanks de drie-en-negentig vellen dicht ineengeschreven papier en ondanks het feit, dat de misdaad al drie dagen oud is, loopt hij nog steeds op vrije voeten rond!

Baxter wilde juist antwoorden, toen er bescheiden op de deur werd getikt.

— Binnen! riep Baxter met barsche stem, want hij was iemand, die er op stond, te allen tijde zijn gezag te doen gelden.

De deur werd geopend en een agent van politie trad binnen, die onderdanig op den drempel bleef staan en de hand aan den rand van zijn helm bracht.

— Wat is er? vroeg Baxter.

— Daar is een heer, die u dringend verlangt te spreken, Sir!

— Wat wil hij? vroeg Baxter.

— Dat wilde hij u alleen zelf mededeelen, Sir!

— Heeft hij zijn naam niet genoemd?

— Neen, Sir! Hij verklaarde, dat mij dien niet aan ging, en dat hij u dien zelf wel zou zeggen.

Op het hooren van deze woorden werd Baxter plotseling eenigszins bleek en wendde zich naar zijn secretaris.

— Wat denk je er van, Marholm? vroeg hij op zachten toon.

— Wat ik er van denk, mijnheer Baxter? vroeg de secretaris verbaasd. Wel, als u niet gelooft, dat die man een schuldeischer is, dan zou ik hem maar ontvangen!

— Je kunt je aardigheden wel voor je houden! zeide Baxter. Ik wilde slechts zeggen — dat het niet onmogelijk is — nu, je begrijpt misschien wat ik bedoel!

— Ik begrijp er integendeel niets van, mijnheer Baxter!

Baxter wreef zenuwachtig de handen over elkaar en vervolgde toen haastig:

— Het s ongeveer een half jaar geleden dat... de Groote Onbekende mij hier een bezoek heeft gebracht.... Je herinnert je nog wel...., de geschiedenis van den do'k met het ivoren heft.... ik zal het zoo gauw niet vergeten! Wie zegt ons, dat hij daar niet opnieuw aankomt?

Marholm maakte een ongeduld g gebaar.

— Als gij voor eenig gevaar vreest, mijnheer Baxter, neem dan twee agenten bij u!

— Twee agenten! herhaalde Baxter op schamperen toon. Dat zou wel veel helpen! Ik zou er minstens een half dozijn moeten hebben!

— Neem er dan een dozijn en laat den man binnen! zeide Marholm kortaf terwijl hij zijn zwaren bril weer met een ruk op zijn neus schoof en zich opnieuw in zijn arbeid verdiepte.

Baxter scheen nog even te aarzelen, trok toen een lade van zijn bureau open, overtuigde zich, dat zijn revolver er in lag, nam in zijn fauteuil plaats en gelastte den agent, den bezoeker bij hem te laten.

De man verwijderde zich en het werd nu zeer stil in het groote verrek.

Alleen het zenuwachtig getrommel van Baxter's vingers op het tafelblad was hoorbaar.

De groote man scheen zich in een zeer opgewonden toestand te bevinden.

Van tijd tot tijd wierp hij een schichtigen blik in de lade, waarin de revolver lag, en nu en dan keek hij in de richting, waar zijn secretaris rusig zat te schrijven, als was er geen vuiltje aan de lucht.

Daarop ging de deur weer langzaam open en trad er een man van buitengewone lichaamslengte binnen.

Aanstonds gevoelde Baxter zich weer op zijn gemak gesteld.

Hij had den Grooten Onbekende reeds eenige

keeren onder verschillende gedaanten gezien, en hij wist, dat het zelfs John Raffles onmogelijk zou vallen zijn gedaante zoodanig uit te rekken.

De bezoeker, die binnentrad, moest op zijn minst zes voet lang zijn.

Hij was echter volstrekt niet zwaar gebouwd, maar integendeel zeer mager.

Toch wezen zijn bewegingen en zijn geheele optreden op een buitengewone spierkracht.

Hij had een smal, langwerpig gelaat, met vooruitstekende jukbeenderen, en donkere, diepliggende oogen, die bijna geheel schuil gingen onder borstelige, zwarte wenkbrauwen.

Die oogen hadden een eigenaardigen glans en hun blik was, als de spreker in opwinding geraakte, wat echter zeer zelden scheen te gebeuren, bijna niet te verdragen.

De bezoeker was gekleed in een geheel zwart pak en een zwarte jas, die zijn lengte en zijn magerheid nog meer deden uitkomen.

Hij hield een slapen, viltlen hoed in de dunne gespierde vingers zijner linkerhand, terwijl zijn rechterhand speelde met een Spaansch rietje.

De man deed eenige stappen in de kamer, na de deur achter zich te hebben gesloten en bleef toen doodstil staan, terwijl hij zijn blik langzaam door het vertrek liet dwalen.

Eindelijk vroeg hij:

— Heb ik de eer en het voorrecht, mijnheer Baxter te spreken?

De hoofdinspecteur van Scotland Yard kon niet aanstonds antwoorden.

De stem had hem zoo verschrikt, dat hij naar zijn woorden zocht.

Hij had al duizenden stemmen van misdadigers in zijn ooren gehoord, maar nooit had hij kunnen gelooven, dat een zoo kelderachtig, somber geluid, dat klonk als het roffelen op een omflooerste trom, of als het dof gebeier van een alarmklok, kortom, zoo iets spookachtigs en onnatuurlijks, uit de borst van een sterfelijk mensch kon komen!

De stem was zoo luid, dat zij alle hoeken van het groote vertrek vulde, ofschoon de man blijkbaar voor zijn doen zacht gesproken had, en het scheen Baxter toe, alsof zij een metalen naklank had, die nog bleef doorgalmen, toen de spreker reeds zweeg, en het antwoord op zijn vraag wachtte.

Eindelijk vond Baxter de kracht om met zwakke stem te antwoorden:

— Ik ben inderdaad Phileas Baxter, de hoofd-inspecteur van Scotland Yard. Wilt gij niet plaats nemen?

— Ik dank u, mijnheer Baxter, ik zal liever blijven staan! antwoordde de bezoeker rustig, zonder zijn blik een oogenblik van het gelaat van den grooten man af te wenden.

— Zooals gij wilt! hernam Baxter, een weinig zenuwachtig geworden door de rust en de onbeweeglijkheid van zijn bezoeker, en den starenden blik van diens oogen. Mag ik dan,

weten wat u tot mij voert? Hebt gij mij wellicht iets mede te deelen in verband met... de zaak, die de Londensche politie sedert eenige dagen bezig houdt en waarvan gij wel zult hebben vernomen?

Er verscheen een zonderlinge, flauwe glimlach op de dunne lippen van den vreemdeling, en de zwarte, diepliggende oogen verkregen zulk een fellen, boozen blik, dat Baxter onwillekeurig een beweging naar de lade van zijn schrijftafel maakte.

De vreemdeling had het gebaar opgemerkt, en voor het eerst sedert hij was binnengekomen, maakte hij een beweging.

Hij hief de linkerhand, waarin zich de slappe hoed bevond, langzaam op en zeide:

— Gij kunt die revolver wel laten rusten, mijnheer Baxter. Het verbaast u, dat ik weet dat gij daar uw revolver bewaart? O, ik weet zeer veel! Misschien hebt gij daareven een uitdrukking op mijn gelaat gezien, die u verwonderde, of misschien zelfs wel verschrikte! Dat komt omdat gij toen een naam wilde uitspreken, toebehoorend aan een man, om wien ik juist hier kom!

— Gij meent.... John Raffles! zeide Baxter bijna onhoorbaar, alsof hij werkelijk bevreesd was, dat de Groote Onbekende hem zou kunnen hooren.

— Dien meen ik, mijnheer Baxter! antwoordde de bezoeker rustig, maar de booze blik in zijn zwarte oogen zou er gedurende het volgende gesprek niet meer uit verdwijnen.

— En zoudt gij misschien iets ontdekt hebben? vroeg Baxter gretig.

De glimlach rondom de lippen van den vreemdeling groefde zich dieper.

— In dat opzicht moet ik u teleurstellen, mijnheer Baxter, en als gij een raad van mij wilt aannemen, dan zou ik u wel in overweging willen geven, het onderzoek in de richting, waarin het nu wordt voortgezet, te staken! Al het papier, hetwelk de waardige grijsaard aan gindsch tafeltje vol schrijft, had voor nuttiger doeleinden gebruikt kunnen worden.

Marholm was wel eenigszins in zijn wiek geschoten toen hij zich hoorde uitmaken voor „waardigen grijsaard”, maar hij kon toch niet nalaten, op te merken:

— Onze geachte bezoeker heeft volmaakt gelijk! Ik had reeds de eer, hetzelfde vroeger tegen mijnheer Baxter op te merken — ik moet er helaas aan toevoegen: zonder eenig resultaat!

Baxter beet zich op de lippen.

— Gij gelooft dus werkelijk, mijnheer, dat wij op het verkeerde spoor zijn?

— Ik geloof 't niet alleen, maar ik ben er zeker van!

— Mag ik vragen, waarop gij dit inzicht meent te mogen steunen?

— Gij moogt het vragen, mijnheer Baxter — maar ik wil er liever niet op antwoorden. Ik zie daar een verschrikte uitdrukking op uw gelaat! Ik meen er de oorzaak van te kunnen vermoeden. Maar stel u gerust — ik heb part noch deel aan de inbraak bij bankier Goldstein.

Het bloed steeg Baxter naar het gelaat, want de bezoeker scheen wel een gedachtenlezer te zijn: de hoofd-inspecteur had werkelijk iets dergelijks vermoed.

Hij mompelde eenige onverstaanbare woorden en hernam toen eenigszins luider:

— Ik neem natuurlijk dadelijk aan, dat gij niet bij de zaak in kwestie betrokken zijt, mijn waarde heer, en ik vraag er zelfs niet verder naar, waarom gij meent, dat ons onderzoek op niets zal uitloopen. Dan blijft mij niets anders over dan u nogmaals te vragen wat mij de eer van uw bezoek verschaft.

Voor het eerst sloeg de bezoeker den blik neer en scheen iets op den vloer te zoeken.

Toen hij de oogen weer opsloeg blonk er een somber, wraakzuchtig vuur in.

En zijn stem leek als uit een graf te komen, toen hij zeide:

— Gij zoekt naar John Raffles? Welnu mijnheer Baxter — ik wil trachten hem aan u over te leveren!

HOOFDSTUK II.

DE OVEREENKOMST.

Baxter meende eerst niet goed te hebben verstaan.

Zijn oogen puilden bijna uit zijn hoofd en zijn adem stokte.

Toen kwam hij snel een paar passen op den bezoeker toe en zeide:

— Gij wilt....? Wilt gij werkelijk Raffles aan ons overleveren? Maar neem toch plaats,

mijn waarde heer! Ik vraag verschooning — gij wilt liever staan blijven! Nu, dat is mij om het even. Houdt gij soms van een fijne havana? O, gij zijt zeker geen hartstochtelijk rooker, daarom kan ik u benijden. Rookten stompt de hersens af — en ik wilde, dat ik het ook laten kon. Maar ik zie, dat ik van het onderwerp afdwaal.... wees zoo goed, nog eens te herhalen

wat gij zeide.... Het gaat om John Raffles, dien gij in handen hebt en ons wilt overleveren, nietwaar? Maar breng hem dan, bid ik u, aanstonds binnen!

De bezoeker had dezen woordenstroom, zonder dat er een spier van zijn gebruind gelaat vertrok, over zich laten heengaan.

De wrange glimlach was geen oogenblik van zijn krachtig geteekenden mond geweken.

De zwarte oogen hadden Baxter voortdurend aangestaard en van zijn stuk gebracht.

Nu haalde hij onmerkbaar de schouders op, en zeide op rustigen toon:

— Geachte heer Baxter, ik vrees, dat gij mij wellicht niet geheel en al begrepen hebt!

— Maar ik meende toch....! stotterde Baxter.

— Ik geloof, dat mijnheer gelijk heeft, liet nu Marholm zich hooren op zijn gewonen drogen toon. Er was in de mededeeling van mijnheer volstrekt niets, dat er op wees, dat hij John Raffles reeds in handen had!

De vreemdeling wendde langzaam het hoofd naar den spreker om.

— Ik ben den waardigen grijsaard zeer dankbaar, dat hij mij ter hulp is gekomen, zeide hij. Inderdaad mijnheer Baxter, indien ik John Raffles in mijn macht had, zou hij zich reeds hier bevinden, of misschien ook wel op een plek, waar hij u, noch iemand anders ooit meer zou kunnen schaden!

Baxter week verschrikt achteruit.

Er klonk iets in de kelderachtige stem van zijn bezoeker, dat hem schrik en ontzetting aanjoeg.

Toen vermande hij zich en vroeg op zakeijken toon:

— Mag ik weten wie gij zijt, mijnheer?

— Neen, mijnheer, dat moogt gij niet! klonk het kalme antwoord. Ik kom u mijn hulp aanbieden en ik verzeker u, dat de hulp van een man als ik niet geheel en al waardeloos is. Gij van uw kant kunt haar aanvaarden, of afwijzen, al naar gij verkiest. Ik wil u volstrekt niet dwingen!

— Maar — gij verbindt toch zeker een of andere voorwaarde aan het verleen van uw hulp? ging Baxter voort.

— Een voorwaarde? Wat meent gij? vroeg de bezoeker, terwijl zijn zwarte wenkbrauwen zich fronsen.

Alweer geraakte de arme Baxter in de war onder den doordringenden blik van de zwarte oogen, welke de bezoeker op hem richtte.

— Ik meende.... ik bedoelde....! stotterde hij. Het spreekt toch vanzelf, dat gij uw hulp niet.... gratis aanbiedt!

— Spreekt dat zoo vanzelf, meent gij, mijnheer Baxter? Kunnen er geen andere beweegredenen zijn! Welnu, verneem dan, dat ik van u volstrekt niets begeer! Als ik John Raffles in uw handen wil overleveren, dan doe ik dit

slechts, omdat ik hem tot het uiterste vernederd wil zien, omdat ik hem in de boeien gesloten voor de rechtbank wil zien slepen — tenslotte, omdat ik hem veroordeeld wil zien tot een ont-eerende kerkerstraf!

De bezoeker had deze laatste woorden met stemverheffing gesproken.

Zijn oogen schoten bliksems onder de dikke wenkbrauwen en de laatste woorden waren sidderend over zijn dunne lippen gekomen. Baxter had met toenemende vrees en onrust naar deze woorden geluisterd.

— Gij zijt dus zijn vijand? vroeg hij eindelijk op zachten toon.

— Mij dunkt, dat gij dat wel begrepen zult hebben! antwoordde de bezoeker op grimmigen toon.

— Maar gij moet hem dan wel zeer haten! ging Baxter voort.

— Buitengewoon, mijnheer Baxter! Als gij weten kon, hoezeer ik hem haat, dan zoudt gij wellicht huiverend achteruit deinzen en uw ooren dichtstoppen!

— Maar mag ik dan niet weten waaraan die vreeselijke haat zijn bestaan te danken heeft?

De bezoeker schudde het hoofd.

— Dat is een zaak tusschen ons beiden, mijnheer Baxter! antwoordde hij toen, terwijl zijn stem haar gewonen doffen klank hernam. Laat het u genoeg zijn te weten, dat hij mijn doodsvijand is. En nu stel ik u de vraag: aanvaardt gij mijn hulp of wijst gij ze van de hand?

Baxter scheen een oogenblik na te denken.

Hij begreep, dat hij zich in een uiterst moeilijken toestand bevond.

Wie was deze man? Wat wilde hij, en wat was hij voornemens? Wat was zijn verleden en welke rol had de Groote Onbekende in zijn leven vervuld?

Op al deze vragen kon de hoofd-inspecteur geen antwoord geven en nu begreep hij ook zeer goed, dat hij het van den bezoeker zelf zeker nooit zou ontvangen.

Er was in zijn leven een geheim, dat hij zeker zooit nou prijsgeven!

Mocht hij de hulp van dezen geheimzinnigen vreemdeling aanvaarden?

Mocht hij den roem, die hem zonder twijfel ten deel zou vallen, koopen tot een prijs, die wellicht later veel te hoog zou blijken?

Zou deze man hem misschien een valstrik spannen?

Kon hij geen afgezant zijn van Raffles, en kon dit alles geen vooruit afgesproken comédie beteekenen?

Al deze vragen spookten den ongelukkigen hoofd-inspecteur tegelijk door het hoofd.

Hij wierp een wanhopigen, vragenden blik op zijn secretaris, maar deze scheen ijverig in zijn werk verdiept te zijn, en zich niet meer

te bemoeien met hetgeen er in het vertrek voorviel.

Eindelijk raapte Baxter al zijn moed bijeen.

Hij ging met zich zelf te rade, dat hij zich in ieder geval de handen niet behoefde te binden, en alle relaties met den geheimzinnigen bezoeker zou kunnen loochenen als het noodig was.

Hij zeide dus op schijnbaar luchtigen toon:

— Ik wil u eerlijk bekennen, dat mij uw aanbod wel toelacht. Ik behoef er geen geheim van te maken, dat wij reeds geruimen tijd vergeefsche pogingen in het werk stellen, om John Raffles in handen te krijgen!

— Al jaren! viel de bezoeker Baxter kalm in de rede.

— Al jaren? riep de hoofd-inspecteur met geveinsde verbazing uit, ofschoon hij het zeer nauwkeurig tot op een dag na had kunnen zeggen! Mijn hemel waar blijft de tijd! Nu dan, ik neem uw hulp aan, mijnheer, die mij uw naam niet wilt zeggen. Het spreekt echter van zelf, dat ik eenige zekerheid uwerzijds noodig heb!

— En ik van mijn kant, zou u om eenige faciliteiten moeten verzoeken! merkte de bezoeker onverstoorbaar op. De hulp van de politie kan mij natuurlijk in sommige gevallen van groot nut zijn.

Baxter dacht even na en antwoordde toen, nadat hij nogmaals tevergeefs Marholm met den blik geraadpleegd had:

— Wel, daartegen kan geen bezwaar zijn!

In zichzelf overwoog hij, dat het misschien van groot nut was, als hij dezen man, dien hij volstrekt niet kende, door zijn eigen manschappen kon laten controleeren. Eigenlijk gezegd beviel hem het uiterlijk van den man geenszins, en daarom achtte hij het meer dan voorzichtig, hem in 't oog te doen houden. Als echter onze vriend Baxter zijn man goed gekend had, dan had hij al aanstonds moeten inzien, dat deze voorzorgsmaatregel volmaakt nutteloos was.

Het leek wel, of de geheimzinnige vreemdeling ried, wat er in het gemoed van den hoofd-inspecteur van Scotland Yard omging, want een vluchtig lachje verscheen om zijn dunne lippen en hij nam Baxter tersluiks met een minachtenden blik op.

Toen klonk zijn kelderachtig geluid opnieuw door het vertrek:

— Dan hebben wij voorloopig niets meer met elkaar te beraadslagen, mijnheer Baxter. Zoodra ik in mijn plannen geslaagd ben zal ik u een stadstelegram zenden met de boodschap waar Raffles zich op dat oogenblik bevindt. Gij hebt dan niets anders te doen, dan hem eenvoudig te komen arresteren!

Baxter wreef zich in de handen.

Toen scheen hem plotseling iets in te vallen.

— Zoudt gij ons uw woonplaats niet willen opgeven? vroeg hij haastig. Wij konden wel zelf

eens een spoor hebben gevonden en dan zou het zeer gemakkelijk zijn, als wij uw hulp onmiddellijk konden inroepen!

Baxter keek zijn bezoeker vol verwachting aan.

Deze haalde echter onmerkbaar de schouders op, terwijl het lachje om zijn mond veel op een grijns begon te gelijken.

— Ik kan mij voorstellen, mijnheer Baxter, zeide hij, dat gij bijzonder veel belang stelt in mijn verblijfplaats, ik geloof echter dat het voor alle partijen beter is, wanneer ik u die niet mededeel. Wat betreft het zelf vinden van een spoor — ik geloof dat gij verstandiger doet, deze illusie maar te laten varen! Het spijt mij, dat ik dit zoo op den man af moet zeggen, maar ik geloof werkelijk niet, dat de Londensche politie over genoeg middelen beschikt, om haar gevaarlijksten tegenstander in handen te krijgen. Mocht het geluk u echter gunstig zijn en hebt gij dan nog mijn hulp noodig, dan hebt gij niets anders te doen, dan een uwer agenten te zenden naar een klein Italiaansch wijnhuis in Houndsditch, op den hoek van de Tempelstreet en de Theemskade. De man heeft daar niets anders aan den waard te zeggen dan: „Mijnheer Baxter heeft de hulp van Johnson noodig!” en dan zal ik mij zoo spoedig mogelijk tot uw beschikking komen stellen.

Baxter was bij het hooren van deze laatste woorden tamelijk erg verschrikt.

Hij kende het Italiaansche wijnhuis, waarover de geheimzinnige bezoeker sprak en hij wist, dat het in de geheele buurt bekend stond als een verzamelplaats van het gevaarlijkste geboefte.

De bezoeker scheen den indruk te bemerken dien zijn woorden maakten.

Hij haalde de schouders op en vervolgde:

— Gij kunt het doen of laten, mijnheer Baxter! Ik ben echter van meening, dat wie het doel wil, ook de middelen moet willen. Bedenk wel, dat de arrestatie van John Raffles u onvergelykelijken roem zou brengen en dat gij zeer waarschijnlijk aanzienlijke promotie zoudt maken. Van de koninklijke gratificatie die u te beurt zou vallen, zwijg ik nog maar.

Deze laatste woorden schenen Baxter geheel te overtuigen.

Zijn bol gelaat klaarde op, toen hij bedacht, dat de vooruitzichten, welke de geheimzinnige vreemdeling hem hier opende, volstrekt niet zoo overdreven waren.

Hij besloot dan ook, zich niet langer te bedenken, maar riep uit:

— Ik aarzel niet langer, mijnheer! Gij hebt gelijk! Het doel heiligt de middelen! En wanneer wij Raffles eenmaal in onze macht hebben, verzeker ik u, dat gij niet over ons te beklagen zult hebben. Men zal u goed weten te beloonen.

De vreemdeling wierp Baxter een hooghartigen, koelen blik toe.

Hij richtte zich in zijn volle lengte op en zeide afgemeten:

— Ik begeer uw geld niet, mijnheer! Ik heb er in het geheel niet om gevraagd. Ik zal mij ruimschoots voldoende beloond achten,

als ik mij op dien man heb kunnen wreken!

De bezoeker zette met een zwaai zijn grooten flambard weer op en voor Baxter nog een opmerking had kunnen maken, was hij op de deur toegetreden en had na een korte en stomme buiging het vertrek verlaten.

HOOFDSTUK III.

PROFESSOR LYNCH.

De bezoeker van den hoofdinspecteur van politie verliet snel het hoofdgebouw van Scotland Yard.

Zoodra hij op straat was gekomen, stond hij stil en wierp een blik achter zich, teneinde zich te vergewissen, dat hij niet werd achtervolgd.

Waarschijnlijk wist de man nog niet wie Baxter was, anders had hij zich deze moeite waarschijnlijk wel bespaard!

De waarheid gebiedt echter te getuigen, dat het Baxter weinig gebaat zou hebben, of hij zijn bezoeker een paar agenten achterna had gezonden, want op slechts eenige passen van den uitgang, wachtte een groote zeer krachtige renauto, waarbij een kleine straatjongen de wacht scheen te houden.

De vreemdeling stapte snel op deze auto toe, drukte den jongen een klein geldstuk in de hand en nam achter het stuurwiel plaats.

Hij haalde den hefboom over en als het ware met een sprong stoof de wagen vooruit.

In slechts weinig tellen was hij uit het gezicht verdwenen, tot groote, maar machteloze verontwaardiging van eenige politie-agenten.

De auto reed Oxfordstreet geheel uit, volgde Holborn Viaduct, New Gate street, Sheepside, tot zij in onverminderde vaart de Theemskade bereikte.

Hier versnelde de bestuurder den gang van zijn wagen tot hij in de buurt van de Theemstunnel een onaanzienlijke garage bereikt had, waar hij de auto stalde.

Maar ook dit deed hij niet eer, dan nadat hij zijn doordringende oogen door de straat had laten dwalen, ten einde er zich van te verzekeren, dat hij niet was gevolgd.

Zoodra de auto aan de zorgen van den garage-eigenaar was toevertrouwd, trad de vreemdeling weer naar buiten, sloeg de Highstreet in en vervolgens een nauwe steeg, tot hij stil stond voor een tamelijk groot, zeer hoog huis, van morsig uiterlijk, voor welks deur een groot aantal kinderen in het straatvuil speelde.

Daar de deur open stond, behoefde de man zich niet de moeite te geven haar te openen.

Hij liep zonder zich op te houden vijf trappen op tot hij de zolderverdieping bereikt had.

Op deze verdieping kwamen drie deuren uit.

De vreemdeling haalde een sleutel uit zijn zak en opende een dezer deuren, welke hij, na te zijn binnengetreden, weer zorgvuldig sloot.

Hij bevond zich nu in een zonderling gemeubeld, vrij groot vertrek.

Het was half slaapkamer, half woonkamer, maar men zou het evengoed voor het laboratorium van een of anderen beroemden scheikundige kunnen houden.

Dicht bij het groote raam bevond zich een groote withouten tafel, waarop een groot aantal maatglazen, overhaalkolven en Bunzenbranders stonden, benevens vele reageerbuisen en doozen met zonderling gevormde instrumenten.

Tegen een der wanden van het vertrek stond een kleine boekenkast en daar bovenop bevonden zich een paar dozijn stopflesschen, die allerlei zonderlinge gedochten bevatten, waarvan de aard waarschijnlijk alleen aan den bezitter bekend was.

Een klein ijzeren ledikant stond in een hoek van het vertrek, dicht bij de deur en daar schuin tegenover een eenvoudige schrijftafel.

De man liep recht naar het raam toe en opende het.

Hij wierp zijn grooten hoed in een hoek, ontdeed zich van zijn jas en staarde naar buiten.

Het huis was gebouwd op een der hoogste plekken van Londen en van dit raam uit kon de blik een groot gedeelte van de wereldstad omvatten.

Zoover het oog reikte golfde aan alle zijden een reusachtige huizenzee en de Theems strekte zich tot aan den horizon uit.

Men kon van hier niet minder dan vijf bruggen ontwaren en bij helder weer was het zelfs mogelijk in de verte het Battersea Park te zien liggen.

De vreemdeling bleef in gedachten verzonken staan en wreef zich over het magere gelaat.

Toen hief hij dat gelaat langzaam op en nu stond er een trek van onwrikbare vastberaden-

heid en woeste wraak op te lezen.

— John Raffles, professor Lynch heeft je den oorlog verklaard. Een van ons beiden moet verdwijnen! En als niet alles mij bedriegt, dan zal niet ik degene zijn, die het tooneel verlaat! Wij hebben nog een kleine rekening te vereffenen, mijn vriend!

De man, die deze woorden in zich zelf gemompeld had, wendde zich van het raam af en nam aan zijn schrijftafel plaats.

Hij opende een der laden en nam er een lijvig boekdeel uit, dat hij open sloeg.

Daarop greep hij een pen en begon met kleine duidelijke letters te schrijven.

Blijkbaar maakte hij eenige aantekeningen in een dagboek.

Van tijd tot tijd hield hij op en dan verscheen er een hatelijke grijns om zijn dunne lippen.

Ten slotte las hij nog eens over, hetgeen hij had geschreven en borg toen het boek weer zorgvuldig weg.

Vervolgens trok hij een andere lade open en nam er eenige papieren uit, die hij aandachtig begon door te lezen.

— Dit zijn alle data, waarop de Groote Onbekende in mijn leven is getreden! mompelde hij voor zich heen. Misschien heeft hij het reeds eenige malen gedaan, zonder dat hij er zich van bewust was, maar daaraan denk ik mij niet te storen. Het is mij voldoende, dat hij mij heeft willen dwarsboomen.

Professor Lynch sloeg een paar bladen om en vervolgde zijn alleenspraak.

— Niet alleen te Londen heeft hij mij den voet dwars gezet, maar zelfs te Parijs heeft hij eenigen mijner mannen in handen der politie durven overleveren. Ik zie hier, dat het nog geen volle maand geleden is, toen deze vervloekte gentleman-inbreker zich te Parijs bemoeide met een zaak, die zonder zijn tusschenkomst zeker tot een goed einde zou zijn gebracht en waarvan de mislukking ons eenige millioenen gekost heeft. Als ik dat bedenken, zou ik den ellendeling kunnen vermorzelen.

Nu sloeg de professor een paar bladzijden terug en sloeg hevig met de vuisten op het

tafelblad.

— Maar wat hij mijn besten adjudant, den hoofdman van de „Raven” te Parijs heeft laten ondergaan en vooral diens minnares, dat zal ik hem nooit vergeven!

De zwarte oogen van den professor schoten vonken, terwijl hij dit zeide.

Hij bleef nog eenigen tijd doorlezen en wierp plotseling de bladen met een woedend gebaar weer in de openstaande lade.

Hij stond op en liep driftig door het vertrek op en neer.

Toen stond hij weer voor het raam stil en hervatte zijn alleenspraak.

— Ik heb den strijd aanvaard — en ik wil hem ten einde voeren. Maar laat ik mij zelf niet bedriegen, ik heb met een buitengewoon sterke tegenpartij te doen. Raffles heeft evenveel gedaanten als er dagen zijn in het jaar. Wie weet hoe dikwijls ik hem reeds ben tegengekomen, zonder het zelf te weten.

Professor Lynch liet het hoofd op de borst zinken en vervolgde:

— Die man moet over wonderlijke hulpmiddelen de beschikking hebben. Het is een raadsel, hoe hij er tot dusverre in geslaagd is aan de klauwen van de politie te ontkomen! Het is waar, dat ook ik tot nu toe niet in haar macht ben geraakt — maar wie zou dan ook achter den bekenden professor in de chemie den eigenlijken chef zoeken eener wijdvertakte bende, die hare afdeelingen over de geheele aarde verspreid heeft? Niemand immers! Maar wie zegt mij, dat ook John Raffles zich niet verbergt achter het mom van een of ander hooggeplaatst persoon!

Weer begon hij zijn ommegang door het vertrek om voor de boekenkast stil te staan en peinzend een der geleerde verhandelingen over chemie ter hand te nemen.

— De eerste moeilijkheid is, zijn identiteit uit te vinden! begon hij opnieuw. Weet ik die eenmaal, dan volgt de rest van zelf en dan zal John Raffles zeer veel moed en schranderheid aan den dag moeten leggen, als hij mij ontkomt!

HOOFDSTUK IV.

DE STRIJD NEEMT EEN AANVANG.

Op den avond van denzelfden dag bevond zich ongeveer een twintigtal bezoekers in de conversatiezaal van de Windsor Club, een der rijkste clubs van Londen, in de Oxfordstreet gelegen.

Aan de groote tafel in het midden zat een klein groepje heeren, waaronder zich ook Phileas Baxter bevond.

Ook de vice-president der club, Lord William Aberdeen, en diens boezemvriend en onafscheidelijke metgezel Charles Brand, bevonden zich daar.

Het gesprek had eenigen tijd geloopt over de buitengewoon brutale inbraak bij bankier Goldstein.

En het moet gezegd worden, dat de leden

van de Windsor Club den ongelukkigen Baxter niet spaarden.

Zijdelings of direct maakten zij er hem een verwijt van, dat hij de onbeschaamde inbrekers nog steeds niet had weten te arresteeren.

Baxter werd onder dezen vloed van verwijten beurtelings bleek en rood.

Hij scheen telkens een opmerking te willen maken en deze slechts met de grootste moeite te weerhouden.

Plotseling riep een der heeren, die tot op dit oogenblik nog geen deel aan het gesprek had genomen:

— Wil ik u eens wat zeggen, mijnheer Baxter? Welnu dan, ik geloof niet dat gij dien Grooten Onbekende in handen zult krijgen, voor hij een natuurlijken dood gestorven is, vermoedelijk dus over een jaar of veertig.

Dat was meer dan de arme Baxter kon verdragen.

Hij trok zenuwachtig aan zijn boord, schraapte eenige malen zijn keel, nam een duchtigen slok van zijn whisky soda, sloeg met de vuist op tafel en riep uit:

— Neem het mij niet kwalijk, graaf, maar ik durf u wel te verzekeren, dat gij u vergist!

Een algemeene kreet van verbazing liet zich in het groote vertrek hooren.

De overige bezoekers, die uit de verte naar het gesprek hadden geluisterd, kwamen toelopen en schaarden zich om Baxter heen.

Deze begreep wel, dat hij nu te ver was gegaan om nog terug te krabbelen, ofschoon hij er in zijn hart overtuigd van was, dat hij er beter aan zou doen zijn geheim bij zich te houden.

Toen hij echter al die gezichten om zich heen zag, waarop niets dan spanning en nieuwsgierigheid stond te lezen, toen dwong zijn ongeneeslijke ijdelheid er hem toe, alle voorzichtigheid te laten varen.

Zijn stem trilde van opwinding, toen hij hernam:

— Mijne heeren, ik meen u de verzekering te mogen geven, dat John Raffles den langsten tijd op vrije voeten heeft geleefd.

Weer klonk een kreet van verbazing, ditmaal gemengd met vrij wat ongelooft.

Baxter keek verontwaardigd om zich heen.

— Ik zeg u niets dan de waarheid, mijne heeren. Ik heb mij de medewerking verzekerd van een man, die over buitengewone hulpmiddelen beschikt en die mij verklaard heeft, dat het hem gemakkelijk zou vallen zich van den persoon van John Raffles meester te maken.

Sommige leden van de Windsor Club slaakten een kreet van teleurstelling.

— Dan zal hij zich zelf wel zijn komen aanbieden, mijnheer Baxter! riep er een op spot-tenden toon.

Een luid gelach volgde op dezen uitval.

Baxter keerde zich met hoog rood gelaat tot den man die het gewaagd had hem zoo openlijk te bespotten.

Hij trachtte zijn stem koel te doen klinken, toen hij zich tot den spreker wendde met de opmerking:

— Gij vergist u, mijn waarde heer! Ik kan u de verzekering geven, dat het niet John Raffles zelf was. Ik heb dien man namelijk eenige keeren reeds gezien en de man die mij thans zijn hulp heeft aangeboden is minstens een hoofd-grooter.

Dit scheen den spotter van zooeven slechts weinig te overtuigen.

Hij haalde de schouders op, maar deed er echter verder het zwijgen toe.

Baxter vatte dit op als een overwinning en wierp een zegevierenden blik in het rond.

— Zooals ik u zeg, mijne heeren, geloof ik in dien man een medewerker te hebben gevonden, wiens hulp niet te onderschatten valt! Het zou mij niet verwonderen als wij met zijn medewerking den gentleman-inbreker binnen enkele weken onschadelijk hebben gemaakt.

— Hoe heet hij? klonk nu de rustige stem van den vice-president, Lord Aberdeen.

Baxter keek bij het hooren van die kalme stem op, alsof men hem in het gelaat had geslagen.

Hij werd vuurrood en stotterde:

— Hij wilde mij zijn naam niet zeggen, Mylord, maar wat doet dat er toe, als zijn hulp mij slechts baat?

— Gij hebt gelijk, mijnheer Baxter! hernam Lord Aberdeen op denzelfden rustigen toon. Reeds Julia heeft immers den uitroep al geslaakt: „Wat doet de naam er toe?”

Baxter was weliswaar weinig op de hoogte van de Shakespeareaansche literatuur, maar hij knikte niettemin met zijn dik rood hoofd.

Daarop vervolgde hij:

— De man die mij zijn hulp heeft aangeboden, maakte op mij den indruk van een zeer krachtige persoonlijkheid te zijn. Hij schijnt een verbitterd vijand van Raffles te wezen en ik kan niet inzien, waarom ik mij niet van de vijanden van den Grooten Onbekende zou bedienen, om hem ten val te brengen.

— Daar hebt gij groot gelijk in, mijnheer Baxter! klonk opnieuw de stem van den vice-president. Waar woont uw man?

Weer vloog het bloed naar het gelaat van den hoofd-inspecteur.

Hij koesterde diepe vereering en hoogachting voor Zijne Lordschap, maar hij had hem nu toch gaarne gewenscht naar het land waar de peper groeit.

— Hij wilde mij zijn woonplaats niet mededeelen, Mylord! mompelde hij bijna onverstaanbaar.

— Aha! was alles wat Zijne Lordschap zeide. Hij stond op en wenkte zijn vriend Charles!

De heer Baxter zag er intusschen zeer ternegeslagen uit.

Toch verkreeg hij tamelijk spoedig zijn besef van eigenwaarde.

— Het is mogelijk, Mylord, zeide hij tot den vice-president, die zich gereed maakte om zich te verwijderen, dat de zaak een weinig geheimzinnig in haar werk is gegaan, maar toch durf ik nogmaals herhalen, dat Raffles zich wel in acht zal moeten nemen!

— Dat zal hij dan ook zeker wel doen, mijnheer Baxter! klonk de metalen stem van Lord Aberdeen.

Het was de laatste opmerking, welke de hoofdinspecteur van Scotland Yard dien avond uit den mond van Zijne Lordschap vernam.

De vice-president maakte een afgemeten, sierlijke buiging voor de overige bezoekers en had het volgende oogenblik met zijn vriend het vertrek verlaten.

De beide heeren schreden over het groote portaal naar de prachtige monumentale trap, daalden deze af, en lieten zich in de vestiaire hun overjassen geven.

— Zullen wij van de auto gebruik maken, Charles? vroeg Lord Aberdeen zachtjes, terwijl hij op de deur toeging, die door een ijverigen portier voor hem geopend werd.

— Ik geloof dat je liever zoudt loopen! antwoordde de jonge man, terwijl hij zijn vriend met een vragenden blik aanzag.

— Je hebt gelijk! antwoordde deze. Het is een verrukkelijke avond. Wil jij aan Henderson zeggen, dat hij naar huis kan rijden?

De jonge man liep naar buiten en wisselde eenige woorden met den chauffeur van een prachtige, blauwgelakte auto, die op eenigen afstand voor het trottoir stond te wachten.

De man tikte aan zijn pet en de auto reed weg.

Charles Brand voegde zich weer bij Lord Aberdeen en de beide heeren verlieten het gebouw.

Geruimen tijd liepen zij zwijgend voort.

Eindelijk merkte Charles op zachten toon op:

— Ik geloof dat ik mij wel kan voorstellen, waar je op het oogenblik aan denkt, Edward!

— Dat is ook niet moeilijk te raden! antwoordde Lord Aberdeen glimlachend — Onze goede vriend Baxter heeft zijn mond weer eens leelijk voorbij gepraat!

— De man wordt met den dag onwijzer! hernam Lord Aberdeen. Ik geloof dat hij in een staat van kindschheid begint te vervallen.

— Maar laten wij billijk zijn, Edward! zeide de jonge man zacht. Onze goede Baxter kan onmogelijk weten, dat hij zijn belangwekkende mededeeling deed in gezelschap van den Grootten Onbekende, dien hij zoo ijverig zoekt. Hij kan toch onmogelijk weten, dat jij niet Lord William Aberdeen bent, maar....

Zijn vriend legde hem met een snel gebaar de hand op den arm en belette hem aldus voort te gaan.

— Wees voorzichtig! zeide hij op fluisterenden toon. Het is hier zeer druk. Laat ons een rustiger straat ingaan.

De beide mannen sloegen een breede dwarsstraat in, waar het op dit uur van den avond zeer stil was.

Slechts weinige voorbijgangers passeerden de beide mannen.

Na eenigen tijd geloopt te hebben vervolgde Lord Aberdeen:

— Je hadt in zekeren zin gelijk, beste Charles. De goede Baxter kon niet weten dat hij inderdaad John Raffles voor zich had, toen hij meende het woord te richten tot Lord William Aberdeen!

Weer liepen de beide vrienden eenigen tijd zwijgend voort.

Charles Brand, de vertrouwde vriend en metgezel van den Grootten Onbekende, was de eerste die het woord weer nam.

— Intusschen wil ik je wel bekennen, dat de opmerkingen van onzen Baxter mij alles behalve geruststellend in de ooren klonken!

— Het is een feit, dat er iets broeit! hernam Raffles nadenkend.

— Zou hij werkelijk iemand bij zich hebben gehad, die hem het voorstel heeft gedaan, je in handen van de politie over te leveren?

— O ja! Daar ben ik zeker van! antwoordde Raffles op ernstigen toon. Baxter heeft niet genoeg fantasie om zooiets uit zijn duim te zuigen. Neen, dat moet werkelijk geschied zijn!

— Maar wie kan die man zijn? riep de jonge man ongerust uit.

De Groote Onbekende haalde de schouders op.

— Baxter sprak van een vijand! En de hemel weet, dat ik er een groot aantal heb!

— Hij praatte van iemand die een hoofd langer was dan jij!

— Ja, en dat is dan ook het eenige aanknopingspunt voor ons! Ik kan hem natuurlijk moeilijk vragen, mij een nauwkeurige persoonsbeschrijving te geven van dien vreemdeling!

— Neen, dat gaat niet! antwoordde Charles lachend. Intusschen geloof ik dat wij er goed aan zullen doen, als wij een oogje houden op alle mannen die een hoofd boven jou uitsteken — en die taak zal ons niet zoo moeilijk vallen, want jij behoort gelukkig niet tot de kortsten.

— Dat komt ons zeker te stade! De man moet dus zeker minstens zes voet lang zijn! Nu, in ieder geval is dat al iets!

De beide vrienden liepen nog eenigen tijd zwijgend voort, tot zij stil hielden voor de prachtige villa, welke John Raffles reeds geruimen tijd onder den naam van Lord William Aberdeen bewoonde.

Ze liepen den kleinen voortuin door, die

de villa van de Cromwellstreet scheidde en beklommen het lage bordes, dat naar de voordeur leide.

Alvorens de sleutel in het slot te steken, wierp Raffles een langen, naspeurenden blik in het rond.

— Verwacht je iets? vroeg Charles zachtjes.

— Niets bepaalds, maar ik weet niet hoe het komt — mijn goede vriend Baxter heeft mijn rustige stemming verstoord! Die geheimzinnige vreemdeling, dien hij ten tooneele heeft gevoerd, staat mij allesbehalve aan!

De beide mannen waren nu binnengetreten en Raffles sloot de deur.

Aanstonds kwam er een oude bediende met spierwit haar aanloopen, die de beide vrienden van hun overgoed ontlastte.

Het was Gaston, de oude trouwe kamerbediende van Zijn Lordschap.

Nog steeds in gedachten verzonken besteed Raffles de prachtige trap, die naar de bibliotheekzaal voerde, het vertrek waar de Groote Onbekende zich het liefst ophield.

Daar gekomen liet Raffles zich in een der

groote, gemakkelijke fauteuils neervallen en staarde somber voor zich uit.

Charles sloeg hem hoofdschuddend gade.

— Een gevaar dat ik kan voelen en tasten, dat ik onder het oog kan zien, vrees ik niet, begon Raffles. Maar deze onzekerheid, deze strijd tegen een onzichtbare macht maken mij nerveus en prikkelbaar.

Plotseling richtte hij zich op en keek Charles strak aan.

— Hoor eens, beste jongen — ik moet reeds morgen nauwkeurig op de hoogte zijn van de dagverdeling van onzen Baxter! Ik moet weten, wat hij uitricht, waarheen hij zich begeeft, ook buiten den dienst!

— Daaraan zal ik je wel kunnen helpen! merkte Charles op.

— Ik reken op je! Het is voor mij van belang, dat ik weet met wien de hoofd-inspecteur zich in deze dagen druk ophoudt! Als ik eenmaal weet, wie de man is, die blijkbaar mijn ondergang heeft gezworen, dan zal het mij gemakkelijk vallen hem te bestrijden — en dan, dan zal hij zich in acht moeten nemen!

HOOFDSTUK V.

BAXTER BEGAAT EEN FLATER.

Reeds bij het kriecken van den dag begon Charles den volgenden morgen met zijn nasporingen.

Spoedig had hij verschillende zaken ontdekt, die voor zijn vriend van groot belang konden zijn.

Baxter had dienzelfden avond een partij bij graaf Londonderry. Den volgenden dag zou hij de wedrennen bezoeken en den dag daarop zou hij zich naar een soirée ten huize van gravin Buston begeven.

— Zou de man dat nu werkelijk allemaal voor zijn plezier doen? vroeg Charles zich brommend af, toen hij zich huiswaarts spoedde om het resultaat van zijn onderzoek aan Raffles te gaan mededeelen. Het is geen wonder, dat de man nooit iets ontdekt! Hij schijnt zijn tijd aan niets anders te besteden dan aan theedrinken en eten bij de Upper Ten!

Onder het maken van dergelijke bespiegelingen bereikte hij spoedig de villa en deelde Raffles mede wat hij vernomen had.

Deze luisterde kalm toe en zeide toen, terwijl hij den jongen man op den schouder klopte:

— Ik dank je, Charles! Maar je bent nog niet van mij af. Wij zullen trouwens den arbeid verdeelen — je zult mij het genoeg doen,

de partij bij graaf Londonderry bij te wonen en morgen naar de wedrennen te gaan. Ik zelf heb toevallig een uitnoodiging voor de soirée van gravin Buston en zal dus die karwei wel voor mijn rekening nemen.

— Maar ik bedenk daar, dat Baxter den man wel eens op zijn bureau zou kunnen ontvangen!

— Dat zal hij zeker bij de eerste gelegenheid wel gedaan hebben, maar ik betwijfel zeer, of mijn onbekende vijand daar een gewoonte van zal maken! Ik weet niet wat het is, maar ik geloof dat die man er niet bepaald op gesteld is de kennismaking met de politie al te lang en te innig voort te zetten! Wij moeten echter in ieder geval rekening houden met deze mogelijkheid en daarom zal ik Henderson in de buurt van Scotland Yard laten patrouilleeren, goed vermoemd, wel te verstaan!

Aldus werd gedaan.

Raffles wachtte er zich wel voor zijn trouwen chauffeur meer mede te deelen dan hij noodzakelijk achtte, en zeide hem alleen dat hij goed moest acht geven op een man van meer dan buitengewone lengte, die Scotland Yard binnen ging, hem nauwkeurig gade te slaan en hem te volgen tot hij hem ergens zou zien binnengaan.

Henderson kwam tamelijk vermoeid en nog al knorrig tegen het etensuur weer terug.

Hij had volstrekt niemand gezien op wien de beschrijving van Raffles ook maar eenigszins van toepassing was.

— Nu, Charles, dan is het jouw beurt! zoo wendde Raffles zich tot den jongen man.

Het gesprek liep gedurende het diner over weinig anders dan over het gevaar, dat Raffles boven het hoofd hing.

Het moet echter worden gezegd, dat Charles bijna steeds alleen het woord voerde.

Raffles scheen diep in gedachten verzonken en volgde blijkbaar ingespannen een of ander spoor.

Charles kleepte zich, nadat de maaltijd genuttigd was, spoedig aan en begaf zich naar de partij van graaf Londonderry, waarvoor hij een uitnoodiging had weten machtig te worden.

Hij keerde echter laat in den nacht terug, zonder eenig resultaat te hebben bereikt.

De heeren op de partij, welke hij zooeven bezocht had, konden geen van allen met Raffles in lengte wedijveren.

Den volgenden dag zouden de wedrennen geen beteren uitslag opleveren.

Charles begaf er zich reeds vroegtijdig heen in een uitstekende vermomming en hij verloor Baxter geen seconde uit het oog, maar deze waardige man voerde wel gesprekken met zeer bekende sportmen maar geen van deze heeren viel bijzonder op door zijn lengte.

Teleurgesteld begaf Charles zich na afloop van de wedrennen weer naar de villa in Cromwell.

Hij trof Raffles niet thuis.

Deze keerde pas terug, toen Charles er reeds aan wanhoopte, hem nog aan het diner te zullen zien verschijnen.

Een diepe rimpel groefde zijn voorhoofd tusschen de wenkbrauwen.

— Je zult het waarschijnlijk zeer kinderachtig vinden, zoo richtte hij zich met een flauwen glimlach tot Charles, maar ik gevoel mij onrustig! Ik ben de straat opgegaan, geleid door de krankzinnige verwachting, dat ik mijn man onder de zes millioen inwoners van Londen wellicht zou tegenkomen! Ik behoef je niet te zeggen, dat die verwachting beschaamd is. Men kon met meer succes in een hooiberg naar een naald zoeken.

Ditmaal verliep het diner tamelijk zwijgend.

Toen begaf Raffles zich naar zijn slaapkamer en kleepte zich met de grootste zorgvuldigheid aan.

— Blijf je thuis? zoo vroeg hij aan Charles, die met een boek in den kleinen ontvangsalon had plaats genomen bij het geopende raam, dat op het prachtige park uitzag.

— Dat spreekt vanzelf! antwoordde de jonge man.

— Maar je zult toch niet zoo dwaas zijn op

mij te wachten? hernam Raffles. Het kan zeer laat worden.

Charles haalde lachend de schouders op.

— Je weet wel, dat mij dat volstrekt niet kan schelen! zeide hij. Al werd het zes uur in den morgen, dan zal je mij hier nog juist zoo vinden als ik nu zit!

Raffles trad op den jongen man toe en drukte hem de hand.

— Ik wist het ook wel! zeide hij.

Hij wierp een blik op zijn horloge, knoopte zijn handschoenen dicht en schreed naar de deur.

Daar wendde hij zich nog eens om en zeide:

— Ik weet niet of ik aan voorgevoelens mag gelooven, maar ik denk werkelijk, dat deze avond ons reeds wat verder zal brengen!

Het volgende oogenblik had hij het vertrek verlaten.

Gedempt door den afstand hoorde Charles eenige minuten later het getoeter van den hoorn van de groote automobiel, die wegreed, en daarop werd het stil.

De jonge man nam zijn boek weer ter hand en was spoedig geheel in zijn lectuur verdiept.

Traag verliepen de uren.

Juist toen de fraaie marmeren pendule op den schoorsteenmantel twaalf uur had geslagen, schrikte Charles op door het geluid van naderende voetstappen.

Het volgende oogenblik werd de deur geopend en Raffles trad binnen.

De jonge man behoefde slechts een enkelen blik op het gelaat van zijn vriend te werpen, om te zien, dat er een groote verandering in hem had plaats gegrepen.

Raffles' oogen straalden en een vroolijke glimlach plooide om zijn dunne lippen.

De jonge man sprong op en snelde Raffles tegemoet.

— Je hebt hem gezien? riep hij opgewonden uit.

— Ik heb hem gezien! antwoordde de Groote Onbekende opgewekt.

— Nu, dan hebben wij al veel gewonnen. Nu ken je je vijand tenminste van uiterlijk!

— Meer dan dat, Charles! Ik meen zelfs te weten wie hij is!

De jonge man slaakte een kreet van verbazing.

— Meen je dat werkelijk! riep hij uit. Nu, dan is de avond niet nutteloos voorbijgegaan. Vertel mij nu eens spoedig wat er is voorgevallen.

— Ik ben aanstonds tot je dienst!

Raffles ontdeed zich van regenmantel en handschoenen, liet zich behaaglijk in een der leunstoelen neer, stak een sigaret op en barstte toen plotseling in lachen uit, iets wat hem maar zeer zelden gebeurde.

Charles luisterde verbaasd toe.

— Is er iets zoo grappigs voorgevallen? vroeg hij.

— Ja, en het zal je wellicht verbazen — maar daar ben ik zelf de bewerkte van geweest! Luister maar.

Hij blies een paar wolkjes uit zijn sigaret, keek ze met schitterende oogen na en begon:

— Ik kwam om ongeveer half negen in het prachtige heerenhuis van gravin Buston aan. Het was reeds zeer vol in de verschillende zalen, die voor het feest ter beschikking waren gesteld. In de groote danszaal waren, naar ik meen, bijna twee honderd gasten bijeen en onder deze gasten bevond zich onze vriend Phileas Baxter. Hij droeg een zeer duren, blijkbaar splinternieuwen rok, die hem echter helaas eenigszins te nauw was en hem zeer deed transpireeren.

— Danste hij niet? vroeg Charles lachend.

— Ja, Charles! Ik moet bekennen, dat hij dat deed! Ik heb mij echter aanstonds van dit vreeselijke schouwspel afgewend! Het was niet om aan te zien. De ongelukkige hoofd-inspecteur had het namelijk in z'n hoofd gekregen, een walsje te doen met de vrouw des huizes, naar je weet een zeer spichtige en opmerkelijk lange dame. Indien ik haar niet reeds jarenlang kende, zou ik het er zelfs voor hebben kunnen houden dat mijn onbekende vijand niemand anders was dan gravin Buston. Het was een afgrijselijk gezicht! Bovendien bleek het een buitengewoon inspannend werk te zijn, want al spoedig zag ik Baxter meer dood dan levend op een stoel neerzigen, terwijl zijn danseres, die schijnbaar onvermoeibaar was, onmiddellijk in de armen van een tweeden liefhebber overging. Ik behoef je natuurlijk niet te zeggen, dat ik hem goed in het oog hield. Uren lang gebeurde er echter niets en reeds had ik de hoop opgegeven, toen het mij toescheen, alsof Baxter den blik strak gevestigd hield op de breede vleugeldeuren, die toegang geven tot de danszaal.

Raffles hield even op, ten einde zich een nieuwe sigaret aan te steken.

Toen hernam hij:

— Ik volgde de richting van zijn blik en had vrij wat moeite om mijn zelfbeheersching te bewaren, toen ik langzaam een man zag binnenkomen, die onmogelijk iemand anders kon zijn dan de man, die Baxter zijn hulp had aangeboden. Hij was buitengewoon mager en zeer lang, hetgeen nog meer opviel, omdat hij in een zwarten rok gekleed was. Zijn gelaat was mager en smal en eindigde in een langen, ijlen baard, die tot midden op zijn borst hing. Zijn oogen waren zwart en gingen schuil onder borstelige wenkbrauwen. In een oogenblik wist ik, dat ik dien man reeds vroeger moest hebben gezien.

— Maar waar dan? riep Charles uit.

— Dat kon ik mij aanvankelijk ook niet te binnen roepen! antwoordde Raffles. Wij hebben

reeds zooveel gereisd, wij zijn in alle werelddeelen geweest en wij hebben reeds met honderden vijanden te doen gehad. Maar door mijn hersens duchtig in te spannen, kwamen mij plotseling de omstandigheden weer voor den geest, waaronder ik den man had ontmoet.

— Waren het aangename omstandigheden, vroeg Charles.

— Dat niet bepaald! antwoordde Raffles glimlachend. Je bent er overigens zelf bij geweest.

— Waar was hij dan? riep de jonge man nieuwsgierig uit.

— In Parijs! Eenige maanden geleden heb ik mij bemoeid met een zaak die mij eigenlijk niet aanging en die aan een zekere bende der „Raven” het bagatel van eenige millioenen francs kostte.

— Je bedoelt toch niet de geschiedenis van het Groote Rad?

— Die bedoel ik! En toch ben ik ervan overtuigd, dat de mannen die dit reusachtige bedrag in handen trachtten te krijgen, niet voor hun eigen rekening handelen, maar voor die van een geheimzinnig persoon, die hun allen als marionetten aan een draadje liet dansen. Ik heb naderhand een grondig onderzoek ingesteld naar dien leider achter de schermen, een onderzoek, dat niet van gevaar was ontbloot en ik meen ontdekt te hebben, dat de man die in de heele wereld misschien een duizendtal misdadigers onder zijn bevelen heeft, niemand anders kan zijn dan Baxter's nieuwe vriend.

— En hoe heet die man?

— Hoe zijn ware naam is — ik moet bekennen, dat ik dien nog niet weet. Maar in ieder geval leeft hij hier te Londen onder den naam van Professor Lynch!

— Wat onderwijst hij?

— Ik geloof niet, dat hij hoogleeraar aan een Universiteit is, ofschoon hij wel degelijk het recht heeft onderwijs te geven. In ieder geval is zijn kennis, zijn wetenschap bijzonder groot! De man is als het ware een apostel van de misdaad! Toch zou ik hem niet gaarne bij mij zelf vergelijken. Het is mij bij mijn onderzoek gebleken, dat professor Lynch om een menschenleven volstrekt niets meer geeft, dan om het leven van de Guineesche biggetjes, of de konijnen waarop hij vivisectie verricht, dat wil zeggen niemandal!

— Je hangt geen aantrekkelijk schilderij van hem op! mompelde Charles op zachten toon.

— O, ik gevoel dat ik hem niet naar waarheid zou kunnen schilderen! antwoordde Raffles. Daartoe ontbreekt mij het talent. Lynch doodt louter voor zijn genoegen, zooals een ander een sigaar rookt! De misdaad is hem tot een vreeselijke sport geworden, die hij vol harts-tocht beoefent! De slachtoffers die hij gemaakt heeft, loopen stellig in de honderden. Hij deinst

evenmin terug voor sluipmoord door vergift als voor het laagste verraad!

Hier zweeg Raffles even en bekeek aandachtig zijn krachtige, blanke hand, waarin hij zijn sigaret vasthield.

Toen vervolgde hij:

— Ik zal je wel niet eens behoeven te zeggen, dat Baxter omtrent den waren aard van dezen man volmaakt onkundig is!

— Dat begrijp ik! hernam Charles. Maar had je dan niet verstandig gedaan, als je den hoofdinspecteur onmiddellijk op de hoogte had gebracht?

Raffles keek den jongen man verbaasd aan.

— Hoe kom je daartoe? vroeg hij. Dat zou wel het domste zijn, wat ik had kunnen doen. Ten eerste is het voor de politie van Londen, hoe goed ze ook is, bijna onmogelijk, om de ware indentiteit van dien man vast te stellen. Zijn organisatie werkt zoo voortreffelijk en zijn alibi's zitten zoo uitnemend in elkaar, dat iedereen, die hem zou willen aanklagen zonder zeer duchtige bewijzen, eenvoudig zou worden uitgelachen. Professor Lynch is zeer gewaardeerd in de wetenschappelijke wereld wegens zijn vele uitvindingen en ontdekkingen en men zou dengeen die hem zou durven beschuldigen, zonder meer voor gek verklaren. Bovendien zou ik mij aldus in het grootste gevaar begeven, want Lynch zou daaruit onmiddellijk kunnen opmaken, wie ik ben!

— Je hebt gelijk! hernam Charles. Daar aan had ik zoo spoedig niet gedacht. En ga nu verder met je verhaal.

— Welnu dan — ik ving den blik op, dien onze goede Baxter op den binnenkomende wierp, dien ik, zooals ik je zeide, dadelijk herkende, ofschoon hij zijn baard had laten groeien. Ik hield mij een weinig terzijde en bleef de beide mannen goed in het oog houden, zonder zelf te worden gezien. Professor Lynch, zooals wij hem voorloopig maar zullen noemen, wierp eerst een blik in het rond en trad toen langzaam de zaal in.

— Zou hij geweten hebben, dat Baxter daar was? vroeg Charles.

— Dat is zeer onzeker! Ik zou zelfs zeggen van niet! Ik geloof dat hij daar geheel bij toeval was.

— En wat deed Baxter?

— Wel, die beging, natuurlijk wat ik van hem verwachtte — een flater!

— Hoezoo?

— Wel, als ik zijn blik niet had opgevangen, dan zou het nog niet zoo zeker zijn geweest, dat ik Lynch herkend had! De hoofd-inspecteur deed echter nog iets anders, hij stond aanstonds op, bekommerde zich volstrekt niet om de aller-eerste beginselen der voorzichtigheid, en liep recht op den binnenkomende toe. Lynch fronste wel even de wenkbrauwen, maar dat was ook alles! Spoedig waren zij elkander dicht genaderd

Zij reikten elkander de hand en waren aanstonds in een gesprek verdiept.

— Heb je niets kunnen afluisteren?

— Dat was tot mijn spijt onmogelijk! Het zou ook misschien gemerkt zijn en feitelijk wist ik toch reeds genoeg. Ik had mijn vijand van aangezicht tot aangezicht gezien!

— En wat geschiedde er toen?

— Dat zal ik je zeggen! Eigenlijk had hiermede de zaak afgelopen kunnen zijn. Ik had mij kunnen verwijderen zonder opzien te baren, want ik bevond mij reeds geruimen tijd op het bal. Maar plotseling geschiedde er iets ongewoons!

Charles boog zich vol verwachting voorover.

Raffles vervolgde:

— Er was juist een wals afgelopen. De muziek zweeg na een laatste accoord en de heeren geleidden hun dames weer naar haar plaats. En in die stilte hoorde men plotseling de woorden: „John Raffles is hier!”

Charles sprong van zijn stoel op, en trad verschrikt op zijn vriend toe.

— Wat zeg je daar? riep hij uit. Groote hemel, dan was je dus herkend!

— Dat geloof ik niet! antwoordde Raffles glimlachend.

— Maar riep Lynch dan die woorden niet?

— Neen!

— Baxter dus?

— Volstrekt niet!

— Maar was Sullivan dan aanwezig of een ander van de politie?

— Welneen, beste Charles. En meen je heusch, dat die zoo plotseling mijn incognito hadden kunnen onthullen?

Charles keek zijn vriend met groote oogen aan, die zachtjes voor zich heen stond te lachen.

— Maar mijn hemel, Edward! riep hij uit. Wie riep dan toch die gevaarlijke woorden?

— Ik! riep Raffles bedaard.

— Jij? kreet Charles vol verbazing.

Toen liet hij zich weer in zijn stoel neervallen en barstte plotseling in daverend gelach uit.

— Ik heb het vergeten! riep hij uit. Ik heb geheel vergeten, dat je zulk een uitnemend buikspreker bent!

— Die gave kwam mij uitstekend te stade! hernam Raffles glimlachend. Ik stond juist op een voortreffelijke plek temidden van een aantal dames en heeren. Het leek echter of mijn stem juist uit den tegenovergestelden hoek van de zaal kwam. De uitwerking was verbazend! Hoe het mogelijk is weet ik niet, maar minstens een twintigtal heeren schenen zich zelve voor John Raffles te houden.

— Wat deden zij dan?

— Wel, zij lieten eenvoudig hun danseressen in den steek en holden weg alsof de duivel hen op de hielen zat!

— O, maar dat zal wel een andere reden

hebben gehad! meende Charles. Zij zijn eenvoudig verschrikt gevlucht, omdat zij jouw kreet als een waarschuwing opvatten, en zich in veiligheid wilden brengen.

— Dat is ook wel mogelijk! hernam Raffles lachend. Hoe het ook zij, nadat die twintig heeren gevlucht waren, verdwenen er nog een dozijn ongeveer, en dat alles zoo vlug, dat onze brave Baxter natuurlijk veel te laat kwam met zijn luidkeels uitgebruld bevel om de deuren te sluiten en niemand te laten vertrekken. Er volgde toen nog een kleine comédie van deuren sluiten en onderzoeken, die natuurlijk volstrekt geen resultaat had en slechts groote verwarring en verontwaardiging stichtte.

— Moest jij je ook aan dat onderzoek onderwerpen? vroeg Charles.

— Een eigenlijk onderzoek was het niet. De schrandere Baxter keek onze portefeuilles na en daarmee was het afgelopen!

— En Lynch?

— Ik geloof dat hij de zaak niet als een grap opvatte! Er lag een valsche uitdrukking in zijn oogen en zijn handen beefden van drift! Waarschijnlijk zal hij met zijn schrandereheid wel begrepen hebben, hoe de vork in den steel zat!

— Het is een goede grap! zeide Charles lachend. Je bent dus veilig weggekomen?

— Baxter weigerde zelfs mijn portefeuille te onderzoeken, maar ik heb die vol verontwaardiging uit mijn zak gehaald en ze hem onder den neus geduwd!

— En wat geschiedde er met Lynch? Heb je hem in het oog kunnen houden?

— Neen, dat ging niet! Dat was mij te gevaarlijk. Maar wat doet het er toe — ik weet nu wie mijn vijand is en dat is mij meer dan voldoende! De strijd is nu begonnen en wij zullen eens zien, wie hem tot het einde kan uitvechten!

HOOFDSTUK VI.

RAFFLES CONTRA LYNCH.

Den volgenden middag omstreeks vier uur reed een fraaie auto, bestuurd door een in nette livrei gestoken chauffeur, in snelle vaart door Holbornstreet.

Zij stond stil voor een tamelijk groot ouderwetsch huis, niet ver van Holborn viaduct gelegen.

De heer, die in de auto zat, steeg uit en liep snel naar de deur van het huis.

Hij keek op de koperen plaat, die daar naast tegen den muur was aangebracht en knikte tevreden.

Met fijne letters stond op deze plaats de naam: „Professor John Lynch” gegrift.

De bezoeker belde aan.

Een bediende deed hem open en vroeg wat hij verlangde.

— Is uw meester thuis?

— Ja, mijnheer, maar ik weet niet of hij op dit oogenblik te spreken is!

— Maar als gij mijn naam noemt, zal hij misschien wel tot andere gedachten komen! hernam de bezoeker.

— Welken naam moet ik dan noemen?

— Ik ben professor James Applepie uit Manchester. Wacht, hier is mijn kaartje.

De bezoeker haalde een visitekaartje uit zijn zak en overhandigde het den knecht, die er spoedig mede verdween, nadat hij den professor had verzocht op een der banken plaats te nemen, die langs den muur van de vestibule stonden.

Het duurde eenigen tijd voor de bediende weer terugkeerde.

Toen hij verscheen, vertoonde zijn gelaat een bedenkelijken trek.

— Mijn meester heeft het op dit oogenblik zeer druk, professor! zeide hij. En als de reden van uw bezoek niet zeer gewichtig is —

— Maar dat is zij juist wel! viel professor Applepie den bediende ongeduldig in de rede. Ik moet den professor spreken over een hoogst belangwekkend onderwerp op wetenschappelijk gebied! Zeg hem maar, dat ik een groote ontdekking heb meenen te doen, in verband met de erfelijkheid bij de lagere dieren en dat ik hem hierover gaarne wilde raadplegen.

De knecht scheen te aarzelen, maar besloot toch eindelijk aan het verzoek van den bezoeker gehoor te geven.

Hij verwijderde zich opnieuw en keerde spoedig daarna terug met het verzoek hem naar het studeervertrek van professor Lynch te willen volgen.

Professor Applepie volgde den bediende op de hielen en wierp nu en dan een nieuwsgierigen blik om zich heen.

Hij moest eenige trappen beklimmen en vervolgens een aantal vertrekken doorloopen, die eenvoudig maar met degelijken smaak gemeubeld waren.

Hij kwam op zijn vrij langen tocht echter niemand tegen — het huis geleeke wel uitgestorven te zijn.

Eindelijk hield de bediende stil voor een dubbele deur, waarop hij bescheiden klopte.

Een diepe stem in het vertrek riep „binnen!”

De bediende opende de deur en liet den collega van den professor binnentreden.

Lynch stond bij een van de twee groote ramen, welke het vertrek rijk was.

Het was een groote werkkamer van bijna zes meter lang en vijf meter breed, die op de Holbornstreet uitzag.

Aan de wanden stond een groot aantal boekenkasten van onderen tot boven gevuld met wetenschappelijke werken, waaronder er verscheidene waren van de hand van professor Lynch zelf.

Bij een der ramen stond een lange tafel op schragen, die van het begin tot het einde overdekt was met glinsterende instrumenten, microscopen en dozijnen kleine fleschjes met opschriften.

Aan een der wanden hing een fraai wapenrek.

Op den vloer lag een dik tapijt, hetwelk deze echter niet geheel en al bedekte.

Professor Applepie, blijkbaar een kenner, bekeek het met groote bewondering en aandacht, terwijl hij met uitgestrekte handen op Lynch toetrad.

Deze scheen echter niet met een gelijke geestdrift bezielde te zijn als zijn bezoeker, althans hij bleef staan waar hij stond en keek zijn collega met een vrij onvriendelijken blik aan.

Professor Applepie liet zijn handen zinken.

Hij maakte een verlegen buiging en zeide toen:

— Ik vrees haast, dat ik ongelegen kom, mijn waarde collega. Gij moet echter weten dat mijn tijd zeer beperkt is en dat ik de uren van mijn bezoeken helaas niet van te voren kan vaststellen. Toevallig moest ik te Londen zijn en ik besloot daarvan gebruik te maken om mijn beroemden collega een bezoek te brengen. Wij beiden houden ons immers met dezelfde onderzoekingen bezig en ik hechte er zeer aan u in kennis te stellen met de resultaten van mijn jongste proefnemingen aangaande de erfelijkheid bij de lagere dieren. Ik heb daarbij zeer belangrijke uitkomstenver kregen! Ik hoop toch, dat gij wel van professor Applepie gehoord zult hebben?

Lynch knikte bevestigend.

— Wie zou niet van professor Applepie gehoord hebben! zeide hij langzaam.

— Gij weet van mijn onderzoekingen af?

— Ook dat, collega! En als gij mij vooruit gewaarschuwd had, dan zou ik zeker mijn geheelen dag voor u gereserveerd hebben. Want gij hebt gelijk, ook ik stel zeer veel belang in dit vraagstuk!

— Gij hebt het dus wel zeer druk? vroeg professor Applepie teleurgesteld.

— Buitengewoon druk, geachte collega!

— Gij zoudt dus niet in staat zijn mij te vergezellen naar m'n hotel?

— Naar uw hotel? herhaalde Lynch eenigszins verbaasd. Zoudt gij mij daar het resultaat van uw onderzoekingen willen toonen?

— Zeker, collega! Gij moet weten, dat ik zeer vergeetachtig en verstrooid ben. Ik moet hier hedenavond voor het Natuurkundig Genootschap een lezing houden en daarbij ook mijn onderzoekingen aanroeren. Gij begrijpt, dat ik dat alles op schrift heb gesteld. Welnu, mijn manuscript, zoowel als mijn preparaten bevinden zich veilig in de brandkast van den hoteldirecteur. Ik ben er namelijk vast van overtuigd, dat ik ze bij mijn reis door Londen, bij het bezoeken van mijn verschillende oude vrienden, hier of daar zou laten liggen.

— Dus ik zou u moeten vergezellen? vroeg professor Lynch tamelijk onwillig.

— Maar dat kan toch niet zulk een groote moeite voor u zijn, collega! hernam Applepie op vleienden toon. Ik acht u een der grootste deskundigen op mijn speciaal gebied en ik hecht er aan, om, voor ik mijn lezing houd, uw oordeel te vernemen!

De smeekende toon van professor Applepie scheen Lynch te vermurwen.

Bovendien lokte het onderwerp hem bijzonder aan.

De naam van professor Applepie was wijd en zijd bekend, tot ver over de grenzen en zijn eerzucht voelde zich geveleid, dat Applepie juist hem had uitgezocht om hem mededeelingen van zijn onderzoekingen te doen.

Hij legde het reageerbuisje, dat hij nog steeds in de hand had gehouden, voorzichtig op een vel watten, dat hij zorgvuldig oprolde, waarna hij buisje en watten in een doosje wegsloot in een kastje, dat hij vervolgens op slot draaide, waarna hij den sleutel in zijn zak liet glijden.

— Dat is zeker een zeer gewichtig preparaat, collega, dat gij daar zoo zorgvuldig wegsloot? vroeg professor Applepie belangstellend.

— Pestbacillen! antwoordde Lynch, zonder dat er een spier op zijn gelaat vertrok.

Professor Applepie deed verschrikt eenige passen achteruit.

— Groote hemel! riep hij verschrikt. Wilt gij zeggen, dat gij pestbacillen kweekt?

Professor Lynch wierp zijn collega een minachtenden blik toe en antwoordde onverschillig:

— Dat is nog niet alles, ik heb in dat kastje bovendien cholera-bacillen en die van typhus, en ook nog eenige vergiften van mijn eigen vinding, dierlijke zoowel als minerale!

Professor Applepie werd bleek en schoof zenuwachtig zijn manchetten heen en weer.

Hij kuchte eenige malen op schorren toon en zijn stem klonk bijna heesch toen hij zeide:

— Dat is zeer interessant, collega — maar

als gij mij nu wilt volgen — ik ben een weinig gehaast, ziet gij!

— Gehaast om hier weg te komen, waarde collega! merkte Lynch met een schamper lachje op. O, gij behoeft er volstrekt geen geheim van te maken. Ik kan mij zeer goed begrijpen, dat het voor zwakke naturen niet zeer aangenaam is om lang in de nabijheid van dat kastje te vertoeven. Wacht mij slechts een oogenblik, ik ben aanstonds tot uw dienst.

Lynch maakte een kleine buiging voor zijn bezoeker en verliet toen het vertrek door een kleine deur, die blijkbaar met een aangrenzende kamer in verbinding stond.

Zoodra hij vertrokken was, begon Appelpie het vertrek met belangstelling op te nemen.

Zijn levendige oogen, die verborgen waren achter de lichtblauwe glazen van een geweldigen stalen bril, vlogen haastig door het studeervertrek.

Hij liep langs de lange houten tafel bij het raam en keek vol belangstelling naar de verschillende flesschen.

Toen dwaalden zijn bliken langs de muren.

Met de handen op den rug gevouwen, bleef gij glimlachend midden in het vertrek stilstaan.

— Een kijkgat midden in het wapenrek — een luik in den vloer, hier vlak naast het tapijt — een zware leunstoel die in den grond is vastgeschroefd en met beweegbare leuning — wel, mijn waarde collega houdt er zonderlinge gewoonten op na!

Juist toen hij deze overdenking gemaakt had, trad professor Lynch weer binnen.

Hij wierp een onderzoekenden blik op het eerbiedwaardige, witgebaarde gelaat van zijn bezoeker, maar hierop viel volstrekt niets anders te lezen dan het verlangen, zoo spoedig mogelijk uit de gevaarlijke omgeving van het kastje weg te komen.

Professor Lynch had zijn hoed opgezet en zijn langen regenmantel zonder mouwen omgeslagen.

Hij maakte een zwijgend, uitnoodigend gebaar, en professor Appelpie verliet het vertrek, op den voet gevolgd door Lynch, die de deur van de werkkamer op slot draaide en den sleutel in zijn zak stak.

De beide mannen liepen de trappen af en gingen de voordeur uit.

Voor het trottoir, op eenigen afstand van het huis, stond de auto nog steeds te wachten.

Professor Lynch bleef op den drempel van de deur staan.

— Is dat uw auto? vroeg hij, terwijl hij op den wagen wees.

— Ik wenschte dat het waar was, collega! antwoordde Appelpie, terwijl hij in lachen uitbarstte. Ik ben helaas niet rijk en ik zou mij onmogelijk de weelde van een eigen auto kunnen veroorloven. Ik heb dezen wagen ter leen ge-

kregen van een mijner rijke vrienden hier in Londen.

— Dan is het voor u te hopen, dat uw verstrooidheid u ditmaal geen parten speelt! merkte Lynch op.

— Hoe zoo, collega?

— Omdat gij wel eens zoudt kunnen vergeten, den wagen terug te sturen! antwoordde deze.

— Het is goed, dat gij mij op mijn ondeugd wijst! zei Appelpie met een goedig lachje. Ik geef u de verzekering, dat ik den wenk ter harte zal nemen!

Intusschen had Lynch de huisdeur gesloten en de beide mannen begaven zich nu naar de wachtende auto.

Plotseling bleef Lynch weer stilstaan, met de oogen strak op den wagen gevestigd.

Het volgende oogenblik echter verhaastte hij zijn stap weer, terwijl hij een vluchtigen blik uit zijn zwarte oogen op zijn bezoeker wierp.

Op dit oogenblik hadden zij den fraaien wagen bereikt.

Appelpie hield het portier open en riep tot den chauffeur:

— Naar het Carlton Hotel!

Hierop steeg hij zelf in de auto, die aanstonds daarop wegreed.

— Hoe ver is het Carlton Hotel hier ongeveer vandaan? vroeg Appelpie, nadat de beide mannen zich op hun gemak ieder in een hoek van de auto hadden gevlijd.

— Weet ge dat dan niet? vroeg Lynch verbaasd.

— Neen! Maar dat is volstrekt niet te verwonderen. Alvorens u te bezoeken heb ik een aantal mijner vrienden in verschillende deelen van Londen opgezocht en daar ik de stad zeer slecht ken....

— Dan is het wat anders! hernam Lynch met een flauw lachje. Wij zijn hier ongeveer een half uur rijdens van het hotel verwijderd. Tenminste als uw chauffeur vroeger nooit aan wedstrijden heeft deelgenomen.

— Dat geloof ik haast niet! zeide Appelpie. Er trad een stilzwijgen in.

De auto snelde in matige vaart door de drukke straten van Londen.

Bijna tien minuten verstreken, zonder dat er een woord gesproken werd.

Toen vroeg Appelpie als terloops:

— Gij kent zeker zeer goed den weg in Londen?

— Even goed als in mijn eigen vertrek! antwoordde Lynch.

Hij wierp een blik uit een der portier ramen en vervolgde toen op eigenaardigen toon:

— Ik ken den weg zelfs zoo goed, dat ik mij eenigszins verwonder over den weg, dien uw chauffeur volgt. Hij schijnt Londen niet grondig te kennen, althans hij maakt naar mijn oordeel een tamelijk grooten omweg!

Applepie haalde de schouders op.

— Ik heb den geheelen dag voor mij en er is aan een paar minuten niets gelegen!

Weer verliepen er eenige minuten in stilzwijgen.

Lynch liet den blik langzaam door het binnenste van de prachtige auto dwalen en knikte nu en dan nadenkend met het hoofd.

— Een zeer fraaie wagen! zeide hij eindelijk. En niet alleen fraai, maar ook eigenaardig!

— Hoe zoo, eigenaardig? vroeg Applepie, terwijl hij Lynch door de groote glazen van zijn bril aanstaarde.

— Wel, als ik mij niet vergis, dan kan men om te beginnen de gordijntjes voor de ramen met behulp van zijn voet beide tegelijk neerlaten. Zie maar, aan weerszijden van de bank waarop wij zitten bevindt zich een klein pedaal, waaraan zich een draad bevindt, die over een kleine katrol naar de bovenzijde van ieder portier loopt en die blijkbaar met de kleine rolgordijnen in verbinding staat.

— Gij hebt waarlijk gelijk! riep Applepie verwonderd uit. Zoiets heb ik nog nooit gezien. De vindingrijkheid van de automobiellbouwers gaat zeer ver!

— Daar zegt gij een waar woord, mijn waarde collega! hernam Lynch op snijdenden toon. Ik wil u wel bekennen, dat ik reeds in verscheidene auto's gezeten heb, maar dat ik daar nooit iets dergelijks gezien heb. Behalve dan misschien in een auto, die bestemd was om een jong meisje — of iemand anders te ontvoeren.

Er flipte bij het spreken van deze woorden iets in de oogen van professor Lynch, dat Applepie scheen te verontrusten.

Hij schoof althans een weinig ter zijde en keek zijn collega met onderzoekenden blik aan.

Deze scheen volstrekt geen acht te slaan op den indruk, dien hij op den ander gemaakt had en vervolgde:

— De geheele vorm van dezen wagen lijkt mij zoo eigenaardig. Zie maar — juist achter het hoofd van den chauffeur is een deurtje in de voorruit.

— O, maar dat is in de meeste auto's! riep Applepie haastig uit.

— Neem mij niet kwalijk, collega — in zeer weinig auto's! En dan is het nooit zoo groot, juist groot genoeg om er iets doorheen te kunnen roepen en onveranderlijk van rondenvorm, terwijl dit deurtje vierkant is!

Applepie haalde de schouders op.

— De eigenaar van de auto stelt misschien bijzondere eischen! meende hij onverschillig.

— Ja — wel bijzondere eischen, collega! hernam Lynch, terwijl weer hetzelfde vuur in zijn donkere oogen flikkerde.

Plotseling wees hij met de linkerhand — de rechter was steeds onder zijn wijden mantel verborgen gebleven — naar een soort van verhooging in den vloer, tegenover de bank,

waarop zij beiden gezeten waren.

De auto was namelijk een coupé, hoewel er voor een derden medereiziger uit een der beide portieren desnoods een strapontin kon worden neergelaten.

— Waarvoor zou die zonderlinge verhooging daar in den vloer bijvoorbeeld dienen? ging Lynch onverstoord voort. Hebt gij het niet gezien? Zou het zijn om er parapluïes, wandelstokken of misschien wel jachtgeweren in te kunnen bergen? Dat moet ik toch eens zien!

Lynch boog zich snel voorover en strekte de linkerhand uit naar een koperen ring, die bevestigd was in het midden van een soort van deksel of langwerpige luik in den vloer van den wagen.

Maar op hetzelfde oogenblik legde Applepie zijn rechterhand op den uitgestrekte linkerhand van zijn collega.

Zijn stem had een geheel anderen klank toen hij zeide:

— Ik wenschte dat gij dit liever niet deed, collega!

Lynch wendde langzaam zijn stekende oogen naar het gelaat van den spreker.

— En waarom niet, als ik vragen mag?

— Omdat deze auto ons eigendom niet is en omdat wij ons niet mogen bemoeien met iets, wat misschien het geheim van den eigenaar is!

Lynch liet een kort en schel lachje hooren.

— Kom, kom, mijn waarde collega, dat zijn praatjes voor de vaak! Deze auto staat mij niets aan! Ik weet niet of gij het zelf wel hebt opgemerkt, maar — het nummer van deze auto kan veranderd worden! Toen ik er daareven op toeliep, zag ik, dat door het trillen van den motor de looze cijferplaat, die over het nummer kan worden heengeschoven, was losgeraakt en dit laatste voor een klein gedeelte bedekte. Vindt gij zelf dat niet zeer zonderling?

Lynch keek Applepie met een doorborenden blik aan, terwijl hij zijn gelaat vlak bij dat van den man naast hem op de bank bracht.

Applepie wierp beurtelings een blik uit de beide portieren, als om zich te vergewissen waar zij waren en bracht toen, naar hij meende, ongemerkt de rechterhand naar zijn zak.

Maar Lynch had de beweging gezien.

De rechterhand, die tot dusverre onder den mantel verborgen was geweest, kwam te voorschijn en voor de ander zich bewust was, wat er met hem gebeurde, was zijn rechterpols gesloten in een scharnierenden stalen band in den vorm van een boei.

Op hetzelfde oogenblik tastte Lynch' voet naar het kleine pedaal, terzijde van de bank en dadelijk vielen de gordijntjes voor de beide portieren met ratelend geluid neer.

— Mijn vriend Raffles, ik geloof dat wij ons niet meer voor elkaar behoeven te verbergen! riep professor Lynch uit, terwijl hij zich over den gewaanden professor heenboog. Ik

moet erkennen, dat je vermomming waarlijk voortreffelijk is en zonder de domheid met deze auto, zou je er misschien waarlijk in geslaagd zijn, mij een leelijken kool te stoven. Ik had echter voor alle veiligheid een zeker stalen bandje bij mij gestoken, waarvan ik je de werking later wel eens zal uiteen zetten. Je hebt je met mij in den strijd gewaagd, John Raffles — wij zullen zien, wie aan het langste eind trekt.

Raffles — want hij was het — had van deze toespraak slechts een zeer klein gedeelte gehoord.

Zoodra hij den stalen band om zijn pols voelde klemmen, wilde hij opstaan om zich te verweren, maar reeds had hij er de kracht niet meer toe.

Zijn hand en zijn pols, vervolgens zijn arm, en ten slotte zijn geheele lichaam schenen met ongehoorde snelheid te verstijven. Binnen enkele seconden was het hem volstrekt onmogelijk, de geringste beweging te maken.

Van den stalen band scheen een geheimzinnige stroom uit te gaan, die al zijn spieren verlamden.

Het zonderlinge was, dat zijn bewustzijn hem volstrekt niet ontvlood!

Hij zag en hoorde volmaakt goed.

Hij bevond zich in een toestand van schijndood, dien hem tot volslagen machteloosheid, doemde.

Professor Lynch wachtte even tot het lichaam naast hem geen teken van leven meer vertoonde, en zette het toen rustig in een hoek.

Er verscheen een duivelsch lachje om zijn lippen.

— Het zou mij nu zeer gemakkelijk vallen, mijn waarde vijand, om je voor dood te laten doorgaan en je kalmjesweg te laten begraven! Ik zou je ook heden avond op een stille plek in de Theems kunnen laten glijden, zonder dat er een haan naar zou kraaien. Het gemakkelijke zou zijn, dat je dit alles volmaakt goed zoudt beseffen en het even pijnlijk zoudt ondergaan, als wanneer je over het onbepaald gebruik van al je ledematen zou kunnen beschikken, want je hoort en ziet mij nu zeer goed, nietwaar, vriend Raffles!

Lynch grinnikte en vervolgde toen:

— Maar je dood alleen is mij niet voldoende. Ik wil je aan de openbare verachting prijs

geven. Je zult als een gemeen misdadiger voor de rechters verschijnen. Die mogen je dan naar de galeien of naar het tuchthuis verwijzen! En die straf zou voor John Raffles veel zwaarder zijn dan de dood!

Lynch overtuigde zich, dat de band stevig om den pols van zijn slachtoffer sloot en scheen zich toen even te bedenken.

De chauffeur had blijkbaar niets gemerkt en reed met onverminderde vaart door.

Toen wierp Lynch een blik naar het luik aan zijn voeten.

Op hetzelfde oogenblik werd het smalle luik, dat evenals de vloer met tapijtgoed bedekt was, een weinig opgetild.

Er werd een smalle kier zichtbaar, die zich langzamerhand verwijdde.

— Ik dacht het wel! bromde Lynch.

Hij zette Raffles recht op in zijn hoek en trok snel zijn revolver.

De kier verwijdde zich nog meer en was nu ongeveer vijf centimeter breed.

— Wacht vriend! bromde Lynch, terwijl er een valsch lachje op zijn gelaat kwam. Ik zal je sturen naar een plek, waar je me niet meer tot last kunt zijn!

Bliksemsnel richtte professor Lynch de revolver op de opening.

Maar op hetzelfde oogenblik, dat hij de hand aan den trekker bracht, schoof het luik weer dicht.

Lynch stiet een vreeselijken vloek uit en bukte zich voorover om den ring met de linkerhand te grijpen, terwijl hij de revolver, blijkbaar een luchtpistool, voor zich uit hield.

Het luik was echter aan de binnenzijde gesloten.

Lynch stampvoette woedend, richtte zich weer op en trok een van de gordijntjes omhoog.

Hij liet het portierraam neer en boog zich buiten de auto.

Juist zag hij, hoe op ongeveer vijftig meter van de auto een man van zwaren lichaamsbouw, die op de straatstenen uitgestrekt had gelegen, zich pijnlijk oprichtte, de auto even na-keek, en toen wegstropelde, omringd door een aantal nieuwsgierige personen.

— Nu, dat is er althans al weer een minder! bromde Lynch. Nu heb ik alleen nog maar met den chauffeur af te rekenen!

HOOFDSTUK VII.

DE STRIJD DUURT VOORT.

De auto reed nog altijd met onverminderde vaart door de straten van Londen.

Zij volgde nu echter een der breede, deftige verkeerswegen, waar het verkeer minder druk

was.

— Als ik maar wist, waar de ellendige kerel mij naar toe moest brengen! bromde Lynch eenigszins ongerust. Hoe kan ik mij van hem

ontdoen?

Plotseling scheen hem iets in te vallen.

Hij stak de hand in een zijner zakken en haalde er een band uit, grooter dan die, welke Raffles' pols omsloot, maar van denzelfden vorm.

Nu was het ook te zien, dat de handen van den professor gestoken waren in een soort van handschoenen van dun gummi, vleeschkleurig en zoo voortreffelijk gemaakt, dat het zoo goed als onmogelijk was, hun aanwezigheid te ontdekken.

Hij trad op het luikje in de voorruit toe, opende het voorzichtig en stak toen met een bliksemsnel gebaar den stalen band naar buiten en om den hals van den ongelukkigen chauffeur.

In een onwillekeurig gebaar liet de man het stuurwiel los, om beide handen aan den hals te brengen.

Toen echter de wagen dadelijk hevig begon te slingeren, greep hij met een even instinctief gebaar en op lijfsbehoud bedacht, het stuurwiel weer vast.

Lynch begreep, dat hij geen seconde te verliezen had.

Aanstands zou de stalen ring zijn uitwerking doen gevoelen en dan zou de auto, onbestuurd als zij was, zeker tegen een ander voertuig of tegen de huizen te pletter loopen.

Hij opende dus ijlings het portier, sloot het weer, schreed langs de treeplank naar den chauffeur — duwde den man op zijde en greep het stuurwiel, juist toen de machteloze handen van den ongelukkige het ten tweeden male loslieten.

— Dat was juist bijtijds! zeide Lynch met een zucht van verlichting in zichzelf.

Het zonderlinge tooneel van den man, die zich langs de rijdende auto met levensgevaar naast den chauffeur plaatste, was natuurlijk niet geheel en al ongemerkt voorbijgegaan.

De auto bevond zich echter op dat oogenblik juist op een zeer stil gedeelte van Bishops-gate en bovendien was de vaart van den wagen zoo snel, dat toch niemand tusschenbeide had kunnen komen.

Lynch plaatste den chauffeur, nadat hij den man eens goed had opgenomen, in een gemakkelijke houding naast zich en kruiste diens armen over elkander.

Daar de oogen van den schijndoodde geopend bleven, zou niemand op de gedachte komen, dat hij hier te doen had met iemand die bewusteloos was gemaakt.

Van den dunnen stalen band om den hals was door den uniformkraag weinig te zien.

Een helsch lachje van zegepraal deed de lippen van professor Lynch krullen.

Hij greep met vaste hand het stuurwiel en bracht de auto veilig dwars door geheel Londen tot in de wijk van Kingsland.

Hij sloeg Dalstonlane in en volgde dezen breeden weg tot Homerton. Zonder haar vaart ook maar even te vertragen bleef de auto nog een half uur doorrijden, ten Noorden van het Victoriapark.

De wagen bevond zich nu aan het begin van de uitgestrekte moerassige streek, bekend onder den naam van Hackney March.

Langzamerhand begon de avond te vallen.

Een ijle nevel breidde zich over het moeras uit.

Duidelijk kon men hier en daar de wegen als smalle gele tinten door het donkere groen van het moerasland zien slingeren.

Hier en daar verhief zich een boerenhofstede.

Vreedzaam kringde de rook uit de schoorsteen.

Nu en dan werd het geblaf van een hond hoorbaar.

De auto stond stil.

Lynch lichtte zijn hoed op en wreef zich met de hand over het voorhoofd. Toen liet hij den blik over het moeras dwalen en bromde op tevreden toon:

— Zie zoo, mijne heeren! Een van u lieden ben ik kwijt, maar het zou mij zeer verwonderen, als hij mijn spoor terugvond. En als ik u eenmaal in het moeras heb en in mijn geheime schuilplaats daarginds, dan zet ik het den beste om u terug te vinden. Eigenlijk is het jammer, dat ik u aan de politie moet overleveren, John Raffles!

Weer liet Lynch zijn schel lachje hooren en daarop bracht hij opnieuw de auto in beweging.

Ofschoon de duisternis reeds merkbaar viel, stak hij de lantaarns niet aan, maar reed onbevreesd een der smalle landwegen op die het moeras doorsneden.

Verschillende bureu, die voor hun deur vredig hun pijpje rookten, keken den wagen verbaasd na.

Het kwam slechts zelden voor, dat zich een toerist in deze naargeestige, van alle schoonheid ontbloote streek waagde.

Nog een half uur reed de auto door.

Eindelijk hield de wagen stil voor een groote boerenhofstede.

Wijd en zijd was geen levend wezen te bespeuren.

Slechts heel in de verte pinkte een lichtje, blijkbaar afkomstig van een lamp achter het raam van een boerderij.

Geen geluid deed zich hooren, behalve het suizen van den wind doer de toppen van een paar hooge populieren voor de boerenhofstede.

Naargeestig klonk het roepen van een paar roerdompen in het moeras.

Op iedereen die hier ronddoolde, moest het landschap, vooral op dit uur van den avond, wel een zeer somberen indruk maken.

Lynch scheen hier echter volstrekt niet gevoelig voor te zijn.

Hij bleef bijna vijf minuten met den wagen op dezelfde plek stilstaan, om er zich van te overtuigen, dat niemand hem gezien had en reed toen snel het erf van de boerderij op.

Daar werd hij verwelkomd door een kort en onderdrukt geblaf.

Een reusachtige hond was uit een honden-hok gesprongen, waaraan hij met een zeer langen ketting was vastgebonden.

— Stil, Nero! beval Lynch. Ga weer slapen! Ik zal je diensten niet noodig hebben!

Hij haalde een sleutel uit zijn zak en opende de deur.

Daarop trad hij weer op de auto toe, nam den chauffeur onder den arm en sleepte hem met het grootste gemak naar binnen.

Hij legde hem in de gang neer en trad opnieuw naar buiten om ook Raffles uit de auto te slepen en naar binnen te brengen.

Toen dit geschied was, nam hij weer achter het stuurwiel plaats en reed de auto om de hoeve heen naar het achtererf, waar de wagen van den weg af onmogelijk te zien was.

Daarop trad hij door een achterdeur de hoeve weer binnen en bereikte zoo de gang waarin de slachtoffers zonder beweging ter neer lagen.

Hij wierp een verachtelijken blik op de beide mannen en duwde hen met den voet een weinig ter zijde.

— Daar ligt nu de Groote Raffles! bromde hij. En die ander is waarschijnlijk een van zijn helpers.

Hij bukte zich en onderzocht de kleeren van de beide mannen.

Raffles had een kleine portefeuille in een zijner binnenzakken, maar de inhoud daarvan scheen Lynch niet veel verder te brengen.

Het waren verschillende brieven, aan professor Applepie te Manchester gericht; een legitimatiekaart op naam den grooten geleerde en een kaart, waaruit zijn lidmaatschap van het natuurkundig genootschap bleek.

Lynch stiet een kort lachje uit.

— Als ik het niet zeker wist, zou ik waarlijk moeten gelooven, dat ik mij vergist heb. Deze papieren zijn of gestolen, of voortreffelijk nageemaakt.

Hij liet de portefeuille in zijn eigen zak glijden, onderzocht ook de kleeren van den chauffeur, waarin echter niets te vinden was en nam toen het beweginglooze lichaam van Raffles op zijn schouders, met even weinig moeite, dan alsof deze een kind van slechts enkele jaren was geweest.

Hij liep met zijn vracht de gang ten einde, tot hij stil stond voor een lage met ijzer beslagen deur, welke hij opende met behulp van een sleutel, dien hij met zijn vrije hand uit den zak haalde.

Hij daalde een vrij breede steenen trap af,

die naar een kelder voerde.

Het was een vrij groot vertrek, waarin zich echter volstrekt niets bevond, geen wijnrek, geen enkel vat, noch een van die voorwerpen, welke onbruikbaar zijn geworden en welke men op den zolder of in den kelder pleegt op te bergen.

De vloer bestond uit groote steenen platen, terwijl de muren met gips bestreken waren en te halverhoogte met een laag teer waren bedekt.

Lynch liet het beweginglooze lichaam van Raffles op den grond glijden en trad op den wand toe, die zich tegenover de trap bevond.

Hij volgde dezen wand tot een der hoeken, tastte daar even met de rechterhand rond en drukte toen op een zeer kleine verhevenheid.

Met een zacht knarsend geluid rees een groot gedeelte van den wand onhoog.

Hij was blijkbaar ingericht als de valdeur van een oud kasteel.

Toen het stuk van den muur ongeveer twee meter was gerezen, bleef het in dien stand staan.

Een tamelijk helder licht drong in de kelderruimte door en eensklaps werden er lichte voetstappen vernomen.

De reusachtige gedaanten van twee mannen werden in de opening zichtbaar, die in de rechterhand een groot vlijmscherp, Indisch mes geklemd hielden.

Het waren twee Indiërs, buitengewoon krachtig gebouwd en minstens even lang als hun meester.

Zij droegen het gewaad van den Hindoe en een tulband bedekte hun lang, gitzwart haar.

Hun sneeuw wit overkleed werd om het middel samengehouden door een met edelgesteenten versierden gordel van rood gelakt leder, waaraan een revolvertasch bevestigd was, waaruit de kolf van een groote revolver stak. Zwarte oogen schitterden vurig in het donkere gelaat van de beide Hindoes.

Zij hielden den langen spitsen dolk dreigend opgeheven, maar lieten deze vreeselijke wapens dadelijk zakken toen zij professor Lynch herkennen.

Zij staken hun wapens weer in de scheeden, vouwden de handen kruiselings over de borst en maakten een diepe buiging.

Lynch ging langs de beide Hindoes heen en trad toen een tweede kelderruimte binnen, veel grooter dan de eerste en aan welker einde een zonderlinge, rossige gloed te zien was, nu en dan afgewisseld door een licht, zoo schel, dat de oogen het ternauwernood konden verdragen.

Zonder een woord te spreken volgden de beide Hindoebedienden hun meester, die zijn hoed op een tafel wierp, welke in het midden van den kelder stond, en toen in gedachten verdiept bleef staan.

— Ik heb hem dus in mijn macht, mompel-

de hij ten slotte. En zou ik hem nu laten ontsnappen? Zou ik de kans loopen, dat mijn doodsvijand, nu hij mij van uiterlijk goed kent, aan de politie ontkomt, en mij in den weg staat? Neen, neen, dat gevaar mag ik niet loopen.

Hij liep het keldervertrek eenige malen op en neer en bleef toen weer stilstaan.

— Ik ben ditmaal de sterkere geweest, omdat ik hem heb kunnen verrassen, maar wie kan mij verzekeren, dat het mij een volgend maal nogmaals zou gelukken? Ik weet het immers, dat Raffles reeds herhaaldelijk uit de handen van de politie wist te ontsnappen, die hem toch reeds goed en wel gevangen had! Neen, neen, hij moet sterven!

Lynch liet deze laatste woorden vergezeld gaan van een zwaren vuistslag op de tafel.

De beide Hindoes keken stilzwijgend toe, maar hun oogen fonkelden als die van een tijger.

Nu wendde Lynch zich tot een van de Indische bedienden en vroeg:

— Gij hebt goed op den electrischen oven gelet, Nakal?

— Ja, sahib! Wij hebben het vertrek geen seconde verlaten. Gij hadt ons immers bevolen hier te blijven?

Een vaag glimlachje verscheen om de lippen van Lynch.

Hij wist inderdaad zeer goed, dat zijn beide bedienden zich eerder levend zouden laten roosteren, dan zijn bevelen in den wind te slaan.

De geheimzinnige hoofdmans van de internationale misdadigersbende, dien slechts zeer weinigen van aangezicht tot aangezicht hadden gezien, begaf zich nu met langzame schreden naar het achtereinde van den kelder.

Hier bevond zich in den wand een soort van steenen deur van ruim een voet dikte, die op een kier openstond.

En uit deze kier stroomde het zonderlinge rossige licht, hetwelk den kelder in zulk een spookachtigen gloed zette.

Lynch nam een langen stok, aan het einde voorzien van een haak, sloeg dezen in een ring van de deur en trok haar langzaam verder open.

Aanstands steeg de temperatuur in den kelder aanzienlijk en een bijna onverdraaglijk, vreeselijk wit licht straalde uit de opening.

Lynch opende een klein kastje in den muur en nam daaruit een bril, waarvan de glazen met roet zwart waren gemaakt.

Hij zette deze op en wierp een blik in den helschen oven, waarvan de hitte zelfs op dezen afstand nauwelijks te verdragen was.

Toen liet hij een goedkeurend gebrom hooren.

— Een goede vinding! zeide hij. Wij zullen aanstands eens de proef nemen.

Er verscheen een koude wreede glans in zijn oogen, toen hij deze woorden sprak.

Hij duwde de deur weer dicht, wierp een blik op zijn horloge en bromde:

— Ik vrees dat de hitte nu nog niet groot genoeg is. Ik zal nog een uur moeten wachten. Nu, zooveel te beter — dan kan ik John Raffles althans behoorlijk voorbereiden op het lot dat hem wacht.

Hij trad weer op de opening in den tusschenmuur toe.

In het midden van den kelder lag 't lichaam van Raffles nog steeds onbewegelijk uitgestrekt.

Lynch greep het onder de oksels en trok het zonder eenige moeite in den tweeden kelder.

Hij plaatste het lichaam op een stoel, die bij de tafel in het midden stond.

De beide Hindoes toonden niet het minste spoor van verbazing — dit was een gevoel dat hun blijkbaar volmaakt vreemd was.

Lynch beschouwde het gelaat van den bewusteloozen man, die tegenover hem zat, een korten tijd, terwijl hij langzaam zijn ijlen, langen baard streelde.

Daarna liet hij zijn kort schel lachje hooren en zeide luid:

— Het is een vreemde zaak, John Raffles, dat ge mij nu zeer goed ziet en hoort, en u toch volstrekt niet kunt bewegen! Dat doet de stalen band, dien gij thans om uw pols voelt knellen, zonder in staat te zijn, hem af te stroopen. Ja, indien gij daarin zoudt slagen, zou er in deze ruimte misschien nog bloed moeten vloeien! Ik heb wel eens gehoord, dat gij een buitengewoon krachtig man zijt, en uiterst bekwaam in het hanteeren van alle mogelijke wapens! Het is dus maar goed, dat dit onmogelijk is!

Lynch wachtte even, als een hoffelijk man, die eenig antwoord verwacht, waarbij hij Raffles met zijn schitterende zwarte oogen vragend aanzag.

— Dat is waar — ik vergat het! grinnikte hij toen. Gij zijt niet in staat mij te antwoorden. Nu, het spijt mij, maar er is niets aan te doen!

Hij trommelde even met zijn magere vingers op het tafelblad en vervolgde toen:

— Gij moet weten, John Raffles, dat ik oorspronkelijk voornemens was u aan de politie uit te leveren. Ik moet echter bekennen dat ik er daarbij niet op had gerekend, dat ge mij zoo spoedig zoudt uitvinden! Gij ziet dat ik ook aan mijn doodsvijanden recht laat wedervaren — want dat gij dat zijt, zult gij wel niet willen ontkennen! Gij zegt niets? Dat beschouw ik als eene toestemming! Nu, ik heb mijn plan gewijzigd! Gij hebt mij wat al te spoedig ontdekt naar mijn zin en ik heb overwogen, dat gij wel eens vroeger aan de wrekende hand der gerechtigheid, zooals men dat noemt, zoudt kunnen ontkomen, dan mij lief is. Tusschen mannen als wij zijn kunnen veel woorden overbodig worden geacht! Ik behoef u zeker niet te zeggen, dat het in deze omstandigheden beter is, dat een onzer verdwijnt. Niet voor eenigen tijd, maar voor goed. Gij weet natuurlijk wat dat zeggen wil? Ha, ha, ha, al weer blijft me het antwoord schul-

dig! Maar ik vermoed dat gij het volmaakt met me eens zijt! Welnu, daar ik nog volstrekt geen lust heb van het wereldtooneel te verdwijnen, zoo zult gij degeen moeten zijn, die het onder-spit zult moeten delven!

Hij zweeg even, als verwachtte hij weer een antwoord.

Maar op het marmerbleeke gelaat van Raffles was niets te bespeuren.

Het stond strak als het gezicht van een steenen beeld.

Zelfs de wimpers trilden niet.

De oogen, als waren zij van glas, staarden met een levenlooze uitdrukking recht vóór zich uit in het duistere gelaat van professor Lynch.

De professor wees met zijn duim achter zijn rug en vervolgde:

— Ik heb daar ginds een oven van mijn vinding ingericht om dingen en menschen te laten verdwijnen, die overbodig zijn geworden! Gij zijt een welonderwezen man en gij kunt dus beseffen wat een moeite het mij gekost heeft alle benodigdheden voor dezen oven ongemerkt naar deze eenzame plaats te krijgen en voorts wat het beteekent, een hitte van ruim tweeduizend graden te bereiken! Het is eigenlijk nog niet het maximum, maar het is ruim

voldoende voor mijn doeleinde, namelijk om de dingen — en de menschen, waarvan ik sprak — zoo grondig te doen verdwijnen, dat er zelfs geen asch van overblijft!

Het marmeren gelaat tegenover hem bleef onbewogen.

De oogen behielden dezelfde glasachtige uitdrukking.

En toch wist Lynch zeker, dat zijn slachtoffer alles wat hij gezegd had van begin tot het einde had gehoord.

Hij had met den geheimzinnigen stalen band op beide Hindoes reeds proeven genomen.

Lynch haalde nogmaals zijn horloge te voorschijn en besloot:

— Over vijf en twintig minuten zal ik mijn tweeduizend graden wel gehaald hebben! Op dat oogenblik zullen mijn Hindoes u in dien oven daarginds schuiven, en een uur later zal er van John Raffles, die reeds zonder het te weten talloos velen mijner ondernemingen heeft doen mislukken, niet voldoende meer over zijn om er mijn snuifdoos mee te vullen, ha, ha!

Lynch stond op, begaf zich nogmaals naar den oven en overtuigde zich, dat de electriche installatie goed functioneerde.

HOOFDSTUK VIII.

DE ROODE VUURPIJL.

De man, die zich uit de geheime schuilplaats in de auto van Raffles had laten vallen, was niemand anders geweest dan James Henderson, de trouwe chauffeur van den Grooten Onbekende.

Hij was ongerust geworden door het uitblijven van het sein, hetwelk Raffles hem had moeten geven door middel van een electriche knop in den zijwand van de auto en had daarom het langwerpige luik een weinig opgelicht.

Geen seconde te vroeg had hij de revolver zien glinsteren in de hand van professor Lynch.

Daar hij zeer goed begreep, dat hij onmiddellijk zou worden neergeschoten, nog vóór hij het luik geheel en al geopend had, trok hij dit haastig weer dicht, schoof er den grendel op en liet zich terzijde van de as, nadat hij een tweede luik had losgemaakt, tusschen de wielen van de snel voortrijdende auto op straat vallen.

Hij hoopte, dat hij in staat zou zijn zich achter aan de auto vast te klemmen, maar hij had buiten de snelheid van het voertuig gerekend en ook buiten de hevigheid van zijn val.

Half verdoofd stond Henderson op, wierp de snel weggrijdende auto een blik vol woede en angst na en wankelde toen zoo snel hij kon

weg om lastige vragen van politie-agenten te ontkomen.

Naarmate hij het gebruik over zijn ledematen herkreeg en hij weer geregeld kon nadenken, maakte een vreeselijke angst zich van den armen Henderson meester.

Wel had Raffles hem niet alles medegedeeld, maar de schrandere kerel had uit de halve woorden van zijn meester voldoende begrepen, dat hij moest medewerken aan het onschadelijk maken van een zeer gevaarlijken vijand van Lord William Aberdeen.

Hij begreep ook volmaakt goed, dat Lynch op een of andere wijze zijn meester machteloos moest hebben gemaakt, daar hij anders zeker niet in staat zou zijn geweest zijn revolver te gebruiken.

Wel was het mogelijk, dat Charles Brand, die als chauffeur den wagen bestuurde, de zaak nog ten goede kon doen keeren, maar Lynch scheen een bijzonder krachtig en schrandere man te zijn en het was dus even goed mogelijk, dat het hem gelukte den jongen man onderweg onschadelijk te maken.

Henderson overwoog dit alles, terwijl hij bedacht, wat hem te doen stond.

Een oogenblik meende hij de politie in den arm te nemen, maar aanstonds liet hij dit plan weer varen, daar hij zeer wel begreep, dat hij daardoor zijn meester aan een zeer groot gevaar zou kunnen blootstellen.

Neen, dit mocht hij niet doen dan in den uitersten nood.

In kommervolle gedachten verzonken en van een vreeselijke woede vervuld, riep Henderson een huurauto aan en liet zich weer naar de villa in Cromwellstreet terug brengen.

Reeds begon de duisternis te vallen, toen hij daar aankwam.

Met een zwaar hart stelde hij Gaston op de hoogte.

De trouwe, grijze kamerbediende schrikte hevig en slechts met groote moeite kon Henderson hem weerhouden aanstonds naar de politie te telefoneren.

Hij wist hem over te halen althans nog eenige uren geduld te oefenen.

Niet wetend wat te doen en ten prooi aan den grootsten angst, liep Henderson het geheele huis door, telkens nieuwe plannen bedenkend en ze even spoedig weer verwerpend als ze bij hem opkwamen.

Ten eerste wist hij volstrekt niet, waarheen Lynch zijn meester en Charles Brand ontvoerd had!

Dat hij hen naar zijn eigen woning in Londen zou hebben gebracht, was zoo goed als uitgesloten.

Toch besloot hij, niets te verzuimen om zich daar van te vergewissen.

Hij nam een van de snelste ren-auto's en reed in zulk een snelle vaart naar Holbornstreet, dat hij tien malen gevaar liep, te worden bekeurd.

Hij belde aan, duwde den verbluften bediende eenvoudig ter zijde, stormde de trappen op en doorzocht alle vertrekken.

Waar een deur niet spoedig geopend kon worden, trapte hij eenvoudig het paneel in.

Niets liet zich echter zien of hooren.

Henderson greep den bediende, die hem angstig gevolgd was, meenende met een gek te doen te hebben, in de borst en schudde hem woedend heen en weer.

— Ben jij soms ook in het complot, jij schurk? schreeuwde hij. Zeg mij onmiddellijk, waar je meester is of ik knijp je de woorden uit je strot!

De arme bediende werd krijtwit en stond op zijn beenen te trillen.

Henderson had wel genoeg menschenkennis om te zien, dat deze man zeker niets wist van de daden van zijn meester; daarvoor zag hij trouwens te onnoozel uit.

Hij liet den man weer los, die benauwd naar zijn hals greep, en snelde de trappen weer af, zonder zich verder om den stakker te bekommeren.

Hij sprong weer in de auto, die eenige mi-

nuten later weer de groote poort in den zijmuur van het park binnenreed, waarvan Gaston de deuren voor hem geopend had.

De arme Henderson was werkelijk wanhopig!

Hij stalde den wagen, ging zijn woning binnen, die boven de garage was gebouwd en trad op het balkon, teneinde zijn gloeiende slapen af te koelen en te trachten zijn gedachten te verzamelen en een plan te bedenken.

Het was hem echter een raadsel, hoe hij dat moest aanleggen in de wereldstad Londen met zijn duizenden straten en zijn tienduizenden sloppen.

De Theems was lang en hoe gemakkelijk was het niet, de twee machteloos gemaakte mannen daarin te werpen!

Henderson greep met een wanhopig gebaar naar zijn hoofd, toen hij plotseling als uit brons gegoten bleef stilstaan.

Zijn armen vielen slap langs zijn lichaam neer en zijn oogen vergrootten zich buitensporig.

Toen slaakte hij een heeschen kreet en schreeuwde:

— De vuurpijl! De roode vuurpijl! Mijn meester verkeert in nood!

Als waanzinnig holde hij de trappen af, haalde den renwagen weer te voorschijn, vulde den benzinehouder boordevol, stak twee groote revolvers in zijn broekzakken en reed de poort weer uit zoo snel hij kon, nadat hij met de huis-telefoon Gaston bij zich had geroepen en hem met enkele woorden op de hoogte had gebracht van hetgeen hij gezien had.

Hij had zich de richting van den vuurpijl, welken hij boven de huizen van Londen had zien opstijgen, goed in het geheugen geprent en liet nu den wagen in razende vaart door de reeds helder verlichte straten van de wereldstad stormen.

Nu en dan trad hem een verkeersagent in den weg, maar Henderson reed lijnrecht door, daar hij een duren eed had gezworen om liever iedereen van de been te rijden, dan zijn vaart te verminderen.

Zoo vloog de auto in noord-oostelijke richting voort, langs het Victoria Embankment en vervolgens dwars door Londen.

Steeds hield hij den blik onafgewend in dezelfde richting gevestigd.

Nadat hij een kwartier gereden had in een razende en voor de voorbijgangers zeer bedenkelijke vaart, steeg ten tweeden male een vuurpijl op.

Henderson had wel een juichkreet willen slaken.

Hij bevond zich in de goede richting en de vuurpijl was reeds nader bij dan de eerste, dien hij had zien opgaan.

Binnen een half uur, na met een vaart van bijna tachtig kilometer per uur door Londen te zijn geraasd, bereikte hij de buitenste wijken

van de stad, juist toen ten derden male een roode vuurpijl hoog in den avondhemel opsteeg.

Henderson had zich de plek goed in het geheugen gegrift.

— Daar moet het zijn! bromde hij. Daar boven die eenzame hoeve steeg de pijl op. God geve, dat ik niet te laat kom!

Henderson wist zeer goed, waar hij zich bevond, ofschoon de tochten van zijn meester hem weinig in deze buurt hadden gebracht.

Trouwens, al had hij de wegen in het moeras niet gekend, dan nog zou de brave kerel geen oogenblik gearzeld hebben om zijn auto vooruit te laten stormen.

Hij had de lichten van den wagen gedoofd.

De auto vloog in verbijsterende vaart langs den smallen landweg, die in de duisternis ternauwernood te onderscheiden was, tot hij stil hield voor de eenzame hoeve.

Henderson bekommerde zich verder niet om den wagen, maar vloog 't duistere pad op.

Plotseling stond hij stil.

Hij had het gerucht van een ketting gehoord en het volgend oogenblik vloog een groote dog uit het hondenhek te voorschijn.

Henderson greep naar zijn revolver, maar het volgende oogenblik bedacht hij zich weer.

Hij wist immers niet, in welken toestand zijn meester zich bevond.

De luide knal van een revolvershot zou immers het sein kunnen zijn voor Lynch, om zijn meester, die wellicht nu nog leefde, onmiddellijk te doden.

Intusschen stond de reusachtige hond brommend en dreigend op eenigen afstand naar hem te kijken.

De ketting was zeer lang en Henderson begreep, dat er volstrekt geen kans was om binnenshuis te komen, als hij den hond niet onschadelijk had gemaakt.

Hij aarzelde geen oogenblik.

In zijn zak had hij een klein, maar sterk knipmes, dat hem diende bij reparaties aan den wagen.

Hij stak de revolver weer weg, haalde het mes uit zijn zak, opende het en trad onbeschoord den reusachtigen hond tegemoet.

De dog liet een woedend gebrom hooren en stortte zich op den indringer.

Henderson voelde de tanden van het monster door het zware leder van zijn broek in zijn dij dringen.

Hij wist echter den kreet van pijn, die hem wilde ontsnappen, te onderdrukken, greep den hond met de linkerhand uit alle macht bij de keel en plonsde hem het korte mes tot aan het gevest in den nek.

De hond liet los en viel opnieuw op zijn tegenstander aan.

Weer voelde Henderson de tanden van het dier in zijn vleesch, maar een tweede stoot, uit alle macht aangebracht, trof het dier midden

in het hart.

De hond liet los, waggelde even heen en weer, en viel toen als door den bliksem getroffen op zijde.

Henderson bleef even hijgend stilstaan, deed het knipmes weer dicht, liet het in zijn broekzak glijden en stormde op de buitendeur toe.

Tot zijn verwondering stond deze op een kier.

Hij duwde haar voorzichtig open en hield met moeite den kreet terug, die op het punt stond hem te ontsnappen.

Bijna was hij in de duisternis over het lichaam van een man gestruikeld, die in de gang lag uitgestrekt.

Op hetzelfde oogenblik richtte echter deze zich op en vroeg op fluisterenden toon:

— Ben jij het, Henderson?

— Ik ben het! Wie zijt gij?

— Ik ben Charles Brand! klonk het terug.

— God zij gedankt! zeide Henderson zachtjes, terwijl hij de hand van den jongen man greep en die krachtig drukte. Zijt gij het, die den vuurpijl hebt afgeschoten?

— Ja, dat deed ik!

— Maar hoe komt het dan, dat gij hier zoo op den grond ligt, mijnheer Brand?

— Ik heb mij bewusteloos moeten houden, Henderson. De schurk kon ieder oogenblik terugkomen en men heeft mij mijn revolver afgenomen. Hij had mij, terwijl ik de auto bestuurde, plotseling door het luik in de voorruit heen, een stalen band om den hals geklemd, die blijkbaar zeer sterk met een bijzonder soort electriciteit geladen was, en die mij bijna aanstands verlamde, ofschoon ik zeer goed kon hooren en zien wat er met mij geschiedde.

— Maar hoe is het dan mogelijk..... begon Henderson verbaasd.

— Dat begrijp ik zelf nog niet goed, beste Henderson! fluisterde Charles haastig. Misschien is de stalen band in aanraking gekomen met metalen knopen van den kraag van mijn livrei, en heeft hij zoo langzamerhand zijn kracht verloren of wellicht was hij niet voldoende geladen! Ook is het mogelijk, dat ik den band in een krampachtige beweging van mijn hals heb gerukt. Hoe het zij — plotseling bevond ik mij weer in het bezit van al mijn vermogens, en de band lag naast mij! Wel voelde ik nog een schok als ik haar aanraakte, maar hij had blijkbaar zijn grootste kracht verloren en door de beide uiteinden tegen twee metalen knopen van mijn uniform te zetten, ontladde ik hem geheel! Je ziet, dat ik hem nu straffeloos om mijn hals kan velen!

— Maar waar is Zijne Lordschap, mijnheer Brand? vroeg Henderson ongerust.

— Dat weet ik juist niet! zeide Charles wanhopig. Daarom heb ik je hulp ingeroepen, want ik gevoel wel, dat ik alleen niet in staat ben, iets te doen! Het is een groot geluk, dat ik de vuurpijlen bij mij had verborgen.

Henderson wierp een blik in de duistere gang en luisterde aandachtig toe.

— Deze hoeve heeft, geloof ik, geen verdieping? vroeg hij.

— Neen, slechts een grooten zolder, waar hooi bewaard wordt!

— Ga dan weer liggen, mijnheer Brand, en wacht tot ik terug kom, dan zal ik dien zolder gaan onderzoeken. Hier hebt gij een revolver, daarmee kunt gij u in tijd van nood verdedigen. Ik heb er twee bij mij!

Henderson duwde Charles de revolver in de hand, en verdween in de duisternis van de gang, terwijl Charles zich weer op den vloer uitstrekte, en onbeweeglijk bleef liggen.

Maar zijn hart klopte van blijdschap, dat de trouwe, sterke chauffeur het noodsein had opgemerkt, en hem te hulp was gekomen!

Hij luisterde met de grootste inspanning, maar er was niets te vernemen dan de zachte voetstappen van Henderson, die zich hoe langer hoe meer verwijderden, tot de stilte volkomen was.

Vijf minuten verliepen.

Toen kwam het gerucht van de voetstappen weer nabij.

Even later stond Henderson weer naast den jongen man.

— De zolder is geheel ledig, mijnheer Brand! fluisterde hij. Men kan wel zien, dat deze hoeve voor heel wat anders wordt gebruikt dan voor den landbouw!

Charles Brand stond vastberaden op.

— Dan moeten wij het huis verder onderzoeken! fluisterde hij.

— Zou die schurk alleen zijn? vroeg Henderson.

— Dat denk ik niet! Hij zal hier wel medeplichtigen hebben! Kom Henderson, laat ons dadelijk met ons onderzoek beginnen! Iedere seconde is wellicht beslissend!

Eensklaps werd aan het einde van de gang een flauw gerucht vernomen.

Charles greep Henderson bij den arm en zeide heesch:

— Daar komt iemand aan! Vlug, verberg je ergens! Ik zal mij op den grond uitstrekken — als er niet te veel zijn, zullen wij hen trachten te overvallen. Let goed op! Vlug! Daar zijn zij!

Het was geen oogenblik te vroeg!

Niet zoodra had Charles zich weer op den gangvloer uitgestrekt en den stalen band weer om zijn hals gedaan, en had Henderson zich dicht daarbij verborgen achter een vooruitspringend gedeelte van den muur, of aan het einde van de gang werd behoedzaam een deur geopend.

Een zwak schijnsel werd zichtbaar.

Het was afkomstig van een kleine lantaarn, in de hand van een man met gebronsd gelaat — een der Hindoes.

Hij hield de lantaarn dicht boven den grond en beschutte de oogen met de linkerhand om des te beter te kunnen zien.

Aandachtig spiedde hij in de gang, die zich voor hem uitstrekte.

Toen sloep hij met katachtige schreden nader.

Zijn stappen op de steenen van de gang waren volmaakt onhoorbaar.

Nadat hij bij het beweginglooze lichaam van Charles Brand was gekomen, zette hij de lantaarn naast de donkere gedaante op den grond en bukte zich over het lichaam heen, teneinde het in zijn krachtige armen te nemen en weg te dragen.

Maar Charles had de oogen slechts half gesloten!

Hij zag wel degelijk het gebruide gelaat van den Hindoe, dat zich over hem heen boog.

En ook zag hij den scherpen dolk, die aan den gordel van den kleurling heen en weer zwaaide.

— Wat er nu volgde, had binnen eenige seconden plaats.

Met een bliksemsnel gebaar richtte Charles zich halverwege op, greep het gevest van den dolk, trok het wapen met een ruk uit de scheede en stiet het met alle macht in de borst van den Hindoe.

Deze slaakte een doffen kreet.

Hij wankelde achteruit tot hij den tegenovergestelden muur bereikte, en gleed toen geluidloos op den vloer neer, juist toen Henderson zijn schuilplaats verliet, om zijn jongen meester te hulp te komen.

— Snel! Ontdoe hem van zijn overkleed! beval Charles.

Henderson ontknoopte het lange gewaad, waarop het bloed reeds zijn sporen begon te vertoonen, wikkeld den gekleurden gordel los, ontgespte den lederen riem en overhandigde de kleeren aan den jongen man, die reeds den tulband had losgemaakt.

Binnen enkele minuten had Charles zich in de kleeren van den zwaar gewonden Hindoe gestoken, zijn gelaat bruin gekleurd met behulp van de schmink, die hem nooit verliet, en nu kon hij zeker zijn, niet aanstonds te worden herkend, al was de Hindoe heel wat langer dan hij.

Deze had gelukkig de deur, waardoor hij was binnengekomen, open laten staan.

Charles stak den dolk weer in de scheede, overtuigde zich, dat hij zijn revolver dadelijk kon grijpen zoodra hij het wapen zou noodig hebben en wenkte Henderson, hem te volgen.

Ze liepen op de deur toe, en daalden sluipend de trap af, die naar de eerste kelderruimte voerde.

Alles bleef stil.

Ongerust staarde Charles in de duisternis.

Hij had de kleine lantaarn meegenomen en zette deze nu op den vloer van den kelder.

Vragend zagen de beide mannen elkaar aan.

Toen zeide Charles fluisterend:

— Ga op den grond liggen! Jij bent Charles Brand en ik ben de Hindoe, die je gehaald heeft!

— Maar er is hier niemand, mijnheer Brand! merkte Henderson op. Ik hoor niets!

— Deze kelder heeft natuurlijk een geheimen uitgang naar een tweede ruimte, waar onze meester is opgesloten, hernam de jonge man. Ik ken een paar woorden Hindoesch — wij moeten het er in Godsnaam op wagen! De minuten zijn kostbaar! Wij kunnen niet naar de geheime deur zoeken!

Charles trad zoover mogelijk naar den tegenovergestelden muur en riep met gedempte, maar duidelijke stem eenige woorden in de taal der Hindoes.

Zijn hart bonsde, alsof het moest springen, toen aan den anderen kant van den muur een stem antwoordde.

Tot zijn geluk verstond hij de vreemde woorden voldoende.

— Ik kan niet binnenkomen, sahib! zeide hij. Het mechaniek schijnt te weigeren!

Aan den anderen kant van den muur klonk een toornig gebrom.

Even bleef het stil.

Toen klonk opnieuw de stem:

— Heb je den jongen schurk meegebracht?

— Ja, sahib! Hij ligt aan mijn voeten!

— Is hij nog steeds bewusteloos?

— Ja! Hij draagt den band nog altijd om zijn hals!

— Wacht dan! Ik zal de deur van hieruit openen!

Weer werd het stil — en toen schoof langzaam een stuk van den muur omhoog.

Met kloppend hart zag Charles de opening steeds grooter worden, totdat de onderkant van den muur zich ongeveer twee meter van den vloer bevond.

De jonge man kon nu duidelijk in het binnenste van het tweede hol zien.

Hij had de grootste moeite, een kreet te weerhouden, toen hij zijn bewusteloozen meester herkende, die in een stoel aan de tafel was gezeten, met het gelaat naar de geheime deur gewend.

Het tweede wat hij zag was de groote figuur van een anderen Hindoe, die met gekruiste armen achter in den kelder stond, bij een soort deur, die op een kier stond en een oven of iets dergelijks scheen af te sluiten.

Er was althans een felle, schitterend witte streep te zien tusschen deur en muur.

Anders was er niemand in het onderaardsche vertrek aanwezig dan een zeer lange man — en Charles begreep, dat hij tegenover den vreeselijken professor stond, tegenover den doodsvijand van zijn meester!

Lynch kwam eenige stappen naar voren en wierp een blik in den kelder, waar de gewaande

Hindoe en het onbeweeglijke lichaam zich bevonden.

Toen beval hij op korten toon tot den tweeden Hindoe:

— Help je makker en breng dien man hier! Hij moet het lot van zijn meester deelen! Ik ben te ver gegaan, om nu nog terug te kunnen!

De Hindoe naderde en trad den eersten kelder binnen.

Hij bukte zich over het lichaam neer, dat op den grond lag uitgestrekt, toen hij plotseling een gesmoorden kreet slaakte.

— Wat is er? vroeg Lynch snel, die bij de opening was blijven staan, en den blik op de kleine groep gericht hield.

— Deze man draagt geen halsband, Sahib — en die Hindoe is ook Nabel niet!

Lynch slaakte een gebrul van woede.

— Schiet! Schiet dan toch! schreeuwde hij.

Maar Charles was den Hindoe vóór!

Hij had bliksemsnel zijn revolver getrokken.

Bijna tegelijk klonken de twee schoten.

Maar de jonge man had zich met weergalooze snelheid gebukt en schoot in die houding op zijn tegenstander.

De Hindoe viel doodelijk getroffen neer!

Charles slaakte een juichkreet en snelde op de deur toe, gevolgd door Henderson, die snel was opgestaan.

Maar nog hadden de twee mannen de opening niet bereikt, toen de muur eensklaps weer zakte!

Henderson trachtte, met inspanning van al zijn krachten, den onderkant van het dalende muurstuk tegen te houden, maar hij gevoelde, dat hij machteloos was.

Een dierlijke kreet van zegepraal klonk achter den muur.

Charles greep zich naar het hoofd!

Hij meende waanzinnig te zullen worden!

Nog enkele seconden en zijn meester zou vermoord zijn!

Maar nogmaals zou de brave chauffeur redding brengen!

Hij stak de hand in zijn zak en haalde er een klein, in bruin papier gewikkeld pak uit.

— Achteruit, mijnheer Brand! schreeuwde hij.

— Wat wil je doen? riep Charles.

— Ik ga den muur opblazen! Wat een groot geluk, dat ik er om gedacht heb, een der nieuwste bommen van Zijne Lordschap mede te nemen! Snel — breng u in veiligheid!

Charles snelde naar het andere uiteinde van den kelder.

Henderson zette zich schrap, berekende nauwkeurig zijn worp en slingerde toen de bom uit alle macht naar het onderste gedeelte van den tusschenmuur.

Een geweldige slag deed zich hooren!

Met donderend geraas stortte de muur over een groot gedeelte ineen.

De beide mannen, ofschoon half verdoofd

door den slag en de luchtverplaatsing, snelden den tweeden kelder binnen!

Een bijna onverdraaglijke hitte vervulde de ruimte.

De ovendeur was nog verder geopend.

Lynch had Raffles onder de armen genomen en sleepte hem over den vloer naar den oven.

Maar ook hem scheen de ontzettende ontploffing te hebben verdoofd.

Hij wankelde en moest het lichaam loslaten.

Op hetzelfde oogenblik stormden de twee mannen binnen.

Lynch zag hen komen, en een woest gebrul als van een dollen stier, ontwong zich aan zijn keel.

— Hij ontsnapt mij dus toch nog! schreeuwde hij schor.

Zijn met bloed belooopen oogen dwaalden door het vertrek.

— Maar gij hebt mij nog niet! kreet hij. Gij kent professor Lynch nog niet! En gij zult hem nog leeren kennen! Tusschen ons thans een strijd op leven en dood, John Raffles! Wij zullen zien, wie wint! Een van ons beiden is op deze aarde te veel!

Lynch had deze laatste woorden meer uitgesproken.

Charles stormde op hem toe, met opgeheven revolver.

Maar Lynch wachtte hem kalm af, en wierp eensklaps de tafel om, die tusschen hen stond.

Voor Charles goed wist, wat er gebeurde, was Lynch naar een kleine, lage deur gesneld, links van de ovendeur.

Henderson vuurde, maar de kogel miste zijn doel.

Vóór hij den trekker voor de tweede maal had kunnen overhalen, had Lynch de deur opengerukt en het volgende oogenblik was hij verdwenen!

Charles vloog op de deur toe en trok aan den kleinen knop.

Te vergeefs — de deur was niet te openen!

Daarop snelde de jonge man naar Raffles en rukte hem den magnetischen band van den pols.

Op hetzelfde oogenblik opende Raffles de oogen en sloeg een verwilderden blik om zich heen.

Hij wreef zich even over het voorhoofd en zag toen Charles en Henderson strak aan. Snel

keerde het bewustzijn van zijn toestand echter terug.

Hij stampvoette en riep:

— Hem na, mijn vrienden! Later zal ik u beiden wel dank zeggen voor hetgeen gij nu weer voor mij deed!

De drie mannen stormden den kelder uit, voorbij de lichamen van de beide Hindoes.

Zij bereikten de straatdeur.

Zij was van buiten gesloten!

Eenige revolverschoten door het slot deden dit openspringen.

De nacht was nu geheel gevallen en de drie mannen konden bijna geen hand voor oogen zien.

Toch snelden zij naar buiten en stonden toen weer stil, in de hoop, eenig gerucht te vernemen, dat hun den weg zou aanwijzen, dien Lynch had ingeslagen.

Eensklaps vernamen zij op eenigen afstand van den weg het luid getoeter van een autohoorn!

— Daar gaat hij! schreeuwde Raffles. Ben je hier met een auto gekomen, Henderson?

— Ja, Mylord! Zij staat nog voor het hek!

— Vooruit dan! Misschien halen wij hem nog in!

Zij stormden naar het hek, dat het erf afsloot!

Spoedig hadden zij de auto bereikt.

Maar Henderson slaakte een kreet van woede.

— Wat is er? vroeg Charles angstig.

— Wat er is, mijnheer Brand? Ruik maar eens! De schurk heeft een groot gat in het benzinereservoir geschoten, of er een kogel ingejaagd! Alle benzine is al weggelopen! Wij kunnen de auto niet gebruiken!

Raffles staarde met gefronste wenkbrauwen, de armen over elkaar geslagen, naar de nu waardelooze auto.

Maar zijn gelaat vertoonde een ontembare wilskracht.

— Wij trekken nu aan het kortste eind, mijn vrienden! zeide hij, en zijn stem klonk volmaakt rustig. Maar ik weet nu, met wien ik te doen zal hebben! De strijd is begonnen! Welnu — laat Lynch zich voor mij in acht nemen! Hij heeft mij dezen avond op een vreeselijke wijze willen dooden — zijn doel is mislukt, dank zij uw beider zelfopoffering! Maar — de volgende zet zal wellicht aan John Raffles zijn!

SHERLOCK HOLMES

Verzamelde werken van Conan Doyle

TOTAAL VOOR
SLECHTS

f 3.90

Al deze verhalen — Totaal 50! — de beste detectivelectuur ooit verschenen, waren voorheen alleen in afzonderlijke deeltjes verkrijgbaar, waarvan de totaalprijs gebonden ongeveer f 25.— bedroeg.

→ *Nu in 2 zware linnen banden - bijna 1000 bladz. druks*

franco toegezonden. Bestellingen onder inzending van het verschuldigde bedrag aan **N.V. Boek- en Kunsthandel H. NELISSEN.**

Prinsengracht 627 - Amsterdam - Giro 60092 - Telefoon 31791

NEDERLAND IN DE MOBILISATIE

met alle spannende voorvallen en historische feiten uit die vier jaren: Vluchtelingen, distributiewee, torpedeering van onze schepen, oorlogsgevaar in 1916 enz. enz. Populair beschreven, boeiend als een roman, maar ieder feit historisch verantwoord. Geschiedbeschrijving van de beste soort, die den ouderen de herinnering terugbrengt aan die veelbewogen dagen en bij de jongeren belangstelling wekt voor de landsgeschiedenis. Dit zijn de eigenschappen, die het vooral in de tegenwoordige omstandigheden zoo buitengewoon actuele en interessante werk van den bekenden schrijver en journalist

Dr. P. H. RITTER Jr., „DE DONKERE POORT” tot een blijvend waardevol bezit maken. De boeken zijn rijk geïllustreerd met portretten, spotprenten en foto's en bevatten vele nog nimmer gepubliceerde bijzonderheden, anecdoten en verhalen.

TWEE ZWARE DEELEN — 840 BLADZIJDEN

OORSPR.
PRIJS

f 13.50 - NU VOOR f 6.90

BOVENDIEN ontvangt een ieder, die ons zijn bestelling inzendt, het bekroonde meesterwerk „Het Ouderlijk Huis” van Henri Bordeaux, 250 blz. in linnen band **CADEAU** Franco toezending. Desgewenscht - zonder prijsverhoging - betaalbaar met f 1.— of meer per maand, bij rechtstreeksche inzending van onderstaanden bon aan de N.V. Boek- en Kunsthandel H. Nelissen, Prinsengracht 627 Amsterdam, Giro 60092, Telefoon 31791.

BON Ondergeteekende wenscht franco te ontvangen Dr. Ritter, „DE DONKERE POORT” Het bedrag ad f 6.90/de 1e maand. term. van f 1.
is verzonden/wordt met 10 ct. extra v. remb. bij ontvangst zending betaald. Doorslaan wat niet wordt verlangd.

NAAM:

ADRES: **R.B.K.**